Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Byron, George Gordon Noel Lord.; af Byron ; oversat af K. L. Rahbek.
Titel | Title:	Marino Faliero, Doge af Venedig : Sørgespil i fem Acter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Veekens Forlag, 1822
Fysiske størrelse | Physical extent:	208 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56,-132-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00937 3

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Marino Faliero,

Doge af Venedig.

Sorgespil i fem Acter

af

Lord Byron.

Oversat

af

K. L. Rahbek,

Professor, Theaterdirekteur og Ridder af Dannebrog.

Dux inquieti turbidus Adriæ.

Hor.

Kiøbenhavn 1822.

Trykt paa Hofboghandler Beekens Forlag

hos Th. E. Rangel.

Personerne.

Marino Faliero, Doge af Venedig.
Bertuccio Faliero, hans Broderſøn.
Lioni, en Patricier, Senator.
Benintende, Hoved for Conſiglio di Dieci.
Michel Steno Capo di Quaranta.
Israel Bertuccio, Arſenalets Foreſatte. } Sammensvorne.
Philip Calendario. } Sammensvorne.
Dagolino. } Sammensvorne.
Bertram. } Sammensvorne.
Signore di Notte, en høi Embedsmand.

Førſte } Borger.
Anden } Borger.
Tredie } Borger.

Vincenzo } Betiente i Hertugens Pallads.
Pietro } Betiente i Hertugens Pallads.
Battiſta } Betiente i Hertugens Pallads.

Secretair i Conſiglio di Dieci.
Nogle Sammensvorne, Borgere, Conſiglio di Dieci, Giunta o. ſ. v.
Angiolina, Dogens Gemalinde.
Marianna, hendes Veninde.
Qvindelige Opvartere.

Scenen foregaaer i Venedig 1335.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Act.

Første Scene.

Et Forgemak i Dogens Pallads.

Pietro taler, i det han kommer ind, til Battista.

Pietro.

Er Budet ei endnu tilbage?

Battista.

Ei

Endnu, jeg har sendt flittig did, som I
Befalte, Signoria stedse sidder
I dyb Raadslagning og i lang Forhandling
Om den Anklagelse mod Steno.

Pietro.

Alt

For lang — saa tænker Dogen i det mindste.

Battiſta.

Hvorledes bærer han den Venteſtund?

Pietro.

Med kiæmpende Taalmodighed. Ved det
Hertugelige Bord bedækket med
Al Statsbram, med Anſøgninger, med Breve,
Med Domme, Documenter, Mældinger,
Benaadninger, han ſidder ſom henſunken
I Pligt, men hører han et Dørknirk fiernt,
Et Forbud om et Fied, der nærmer ſig,
En Stemmes Lyd, hans ſnare Die vandrer,
Han ſkyver op af Stolen, ſtandſer ſaa,
Og ſætter ſig igien, og hæfter Diet
Paa et Edict, men jeg har givet Agt,
Han intet Blad har vendt den ſidſte Time.

Battiſta.

Der ſiges, han er meget opbragt. Sikkert
Saa grovt at krænke ham var Skam af Steno.

Pietro.

Ja var det ringe Mand, men Steno er
Patricier, ung, kaad, og vild og ſtolt.

Battiſta.

Du troer da ei, han dømmes haardt!

Pietro.

Alt nok,
Blev han retfærdig dømt, men os ei anstaaer
Quarantas Dom at foregribe.

Battista.

Og her den kommer; nu hvad Nyt, Vincenzo?

Vincenzo kommer.

Det afgiort er; men end er Dommen ukiændt.
Jeg Præsidenten saae, som han forsegled
Det Pergament, som Dommen føre skal
Til Dogen, jeg ham ilet det at mælde.

De gaae.

Anden Scene.

Dogens Gemak.

Marino Faliero. Bertuccio Faliero.

Bertuccio.

Umueligt, at de Eder Ret ei giøre.

Faliero.

Ja saa, som nys Avogadori giorde,
Da de min Klage sendte til Quaranta,
At dømmes af hans Lige ved hans Domstoel.

Bertuccio.

Hans Lige neppe vil beskytte ham;
Al Myndighed det bragte i Foragt?

Bertuccio.

Du ei Venedig kiender? ei Ovaranta?
Men vi skal see paa Stand.

Bertuccio til Vincenzo, som kommer ind.

Hvad nu! hvad nyt?

Vincenzo.

Mig er paalagt at melde til Hans Høihed:
At Retten har fældt Dom, og at saa snart
Den gjennemgaaet er vedbørlig Form,
Vil Kiendelsen til Dogen blive opsendt.
Imidlertid Ovaranta sender Hilsen
Til Republikens Fyrste, og anmoder
Ham at modtage deres Pligt.

Marino.

Ja vist,
De er forunderlig pligtskyldige,
Og altid ydmyge. Du siger, Dommen
Er afsagt.

Vincenzo.

Den er afsagt, Eders Høihed!
Og Præsidenten den forsegled, da
Jeg kaldtes ind, at intet Øieblik
Der skulde spildes i at fremme den
Beretning, der ei Republikens Hoved

Allene skyldtes, men og Klageren,
Der begge ere forenede i Een.

Bertuccio.

Opdaged du af noget, du bemærked,
Hvad Dommen bliver?

Vincenzo.

Nei Signor! I veed
Venedigs Retters londomsfulde Maade.

Bertuccio.

Sandt, men der altid noget er at giette,
En slug Opsnapper greb, et hurtigt Die;
Et Hvidsk, en Mumlen, blot en mere eller
En mindre Høitidsmine over Retten.
Ovaranta er kun Mænd — høist værdige
Og vise, varsomme, retfærdige
Tilstaaer jeg — hemmelige som den Grav,
Hvortil den Skyldige de domme; men
Med alt det vilde dog i deres Aasyn —
I nogles i det mindste — i de yngstes
Et Fritter-Blik, et Blik, som dit, Vincenzo
Vel læse Dommen, før den blev forkyndt.

Vincenzo.

Signor! jeg maatte bort i Øieblikket,
Og fik ei Tid at lægge mindste Mærke
Til det, der foregik blandt Dommerne,

Og da jeg stod nær den beskyldte Steno,
Jeg —

Marino afbrydende.

Og hvordan saae han ud? sig mig det!

Vincenzo.

Han rolig, ikke mærk, hengiven stod
I Dommen, hvad den blev! see nu den kommer
At blive Eders Høihed forelagt.

Qvarantas Skriver.

Skriveren.

Qvarantas høie Domstoel sender her
Ærbødigst Hilsen Dogen Faliero
Venedigs første Øvrighed, og beder
Hans Høihed giennemlæse og bifalde
Den over Michel Steno fældte Dom,
En fød Patricier, tiltalt for en Sag
Som findes her tillige med dens Straf,
I denne Kiændelse, jeg overgiver.

Marino.

Gaae! bliv saa udenfor!

Vincenzo og Skriveren gaae.

Tag du det Blad,
De Taagebogstaver forsvinde for
Mit Øie! jeg dem ei kan holde fast.

Bertuccio.

Taalmodig, elskte Frænde! hvorfor zittrer
I saa? Tvivl ei! alt bliver efter Ønske.

Marino.

Læs!

Bertuccio.

Kiændt for Ret eenstemmigen i Raadet,
At Michel Steno skyldig efter egen
Tilstaaelse i sidste Carnevalsnat
At have gravet ud paa Dogens Throne
De Ord, som følge.

Marino.

Frænde! Vilde du
Gjentage dem? du vilde dem gientage?
Du, du en Faliero lire frem
Vort Huses dybe Skiændsel, skiændet i
Sit Hoved, dette Hoved, Fyrste i
Venedig, første mellem Stæder? — Dommen!

Bertuccio.

Tilgiv mig, gode Frænde! jeg vil lyde.
Læser:
At Michel Steno holdes strængt en Maaned
I Fængsel!

Marino.

Videre!

Bertuccio.

Det er til Ende.

Marino.

Hvordan? — til Ende! — drømmer jeg?
Usandhed!
Giv mig Papiret,
snapper det og læser
kiændt for Ret eenstemmigt,
At Michel Steno . . . Broderſøn din Arm!

Bertuccio.

Vær rolig! mønter! denne Iver er
Ugrundet! lad mig kalde Hjelp.

Marino.

Bliv! bliv!
Det ovre er.

Bertuccio.

Jeg kan ei andet end
Med Eder være enig, Dommen er
For ringe for Fornærmelſen, det er
Ei for Qvæsta nogen Ære, at
De ſætte en ſaa ringe Straf paa det,
Der var en grov Forhaanelſe for Eder
Og ſelv for dem, ſom Eders Underſaatter!
Men det er end ei uden Hielp. I kan
End engang ſtævne Sagen ind for dem,

Hvis ei, da til Avogadori, som,
Naar nu de see, at Retten er fornægtet,
Optage vil den Sag, de vilde af,
Og Ret dig skaffe over frække Nidding.
Troer I ei, ædle Frænde! hvorfor staaer I
Saa stiv, I hører ei! Jeg beder, hør mig!

Marino

kaster Hertughuen ned, og vil træde paa den, da Bertuccio holder ham tilbage, udraaber han:

O var dog Saracenen i San Marco
Saa vilde jeg da hylde ham.

Bertuccio.

For Himlens
Og alle Helgnes Skyld, Signor.

Marino.

Bort, bort!
O var dog Genueseren i Havnen,
O stod dog Hunnerne, jeg slog ved Zara,
Opstillte om Palladset.

Bertuccio.

Ikke tals
Venedigs Hertug saa!

Marino.

Venedigs Hertug!

Hvo er Venedigs Hertug! jeg vil see ham,
At han mig kaffer Ret.

Bertuccio.

Hvis I forglemmer
Jert Embed og dets Værdighed og Pligt,
Erindre Mandens! tving den Lidenskab!
Venedigs Hertug

Marino afbrydende.

Der er intet skjult.
Det er et Ord! end værre! kun et uselt
Biord! den mest foragtede, fornærmte,
Mishandlede og hielpeløse Usling,
Der tigger Brødet, faaer han Nei af een,
Det af en anden ømmere kan vente,
Men han, hvis Ret fornægtes ham af den,
Hvis Kald er, ei at gisre Uret, han
Er mere fattig, end afviste Tigger,
Han er en Slave — det er jeg — og du,
Og alt vort Hus fra denne Time af.
Den ringeste blandt Haandværksfolk ad os
Vil pege Fingre, og den stolte Adling
Maa spytte ad os! Hvor er vor Erstatning?

Bertuccio.

Min Fyrste, Loven . . .

Marino afbrydende.

See, hvad har den giort!
Jeg æsked ingen Bistand uden Lovens,
Ei søgte Hævn, undtagen dens Erstatning!
Kun kaldte Dommere, som Loven nævnte,
Som Fyrste søgte mine Undersaatter,
De Undersaatter mig til Fyrste giorde,
Og dobbelt Ret mig gav at være det.
Mit Embeds, Valgets Ret, Byrd, Tieneste
Og Aar og Ære, Skrammer, hvide Haar,
Snart firsindstyve Aars Besvær og Færsel,
Og Farer, Møier, deres Blod og Sveed
Paa Vægtskaal laae imod meest sule Plet,
Mod grovest Haan, foragteligste Brøde
Af fræk, raad Adelsmand, og fandts for let,
Er det at taale?

Berluccio.

Det jeg siger ei,
Hvis friske Klage blev igien afviist,
Vi andre Midler finde Alt at jævne.

Marino.

Ny Klage? og er du min Broders Son?
En Ynpe du af Huset Faliero,
En Doges Broderson? og af det Blod,

Bertuccio.

Sandt,
Men i de Dage!

Marino.

Hvad er det, en Romer
Ei vilde taale, og Venedigs Fyrste
Det skulde bære! — Gamle Dandolo
Afslog Cæsarets Diadem, og bar
Den Hertughat, jeg træder paa, fordi
Den er fornedret nu.

Bertuccio.

Det er vel saa!

Marino.

Det er — det er. Jeg ei hiemsøgte paa
Den skyldfri Skabning, skiændigen bagvasket,
Fordi hun tog en gammel Mand til Ægte,
Der længe var en Ven af hendes Fader,
Beskytter af hans Huus, som om der var
I Qvindehiertet ingen Kiærlighed,
Undtagen Lyst til Ungdommen, og til
Skiægløse Ansigter — jeg ei paa hende
Derfor hiemsøgte denne Middings Skiændsel,
Men kaldte Landets Retfærd paa hans Jose,
Den Retfærd, som der skyldes ringest Væsen,
Der har en Viv, hvis Troskab er ham sød,

Som har et Hiem, hvis Arne er ham kiær,
Som har et Navn, hvis Ære er ham Alt,
Naar de besudles ved Bagvaskelser
Og Haans fordømte Aande.

Bertuccio.

Hvad Erstatning
Har som vedborlig Straf du ventet dig?

Marino.

Hans Død! var jeg ei Statens Fyrste, haanet
Paa selve Thronen, giort til Spot for dem,
Der skulde lyde mig! var ikke jeg
Som Ægtemand fornærmet, ikke haanet
Som Mand, fornedret, skiændet som en Fyrste?
Var slig Fornærmelse ei Sammensætning
Af Haan og af Fortræderi! Han lever!
Hvis han i Stæden for sin Hertugs Throne
En Bondes Stol saa havde brændemærket,
Hans Blod Dørtærsklen havde farvet; thi
Ham havde Karlen dræbt paa Stedet.

Bertuccio.

Tvivl ei
Han ikke leve skal, til Soel gaaer ned,
Lad mig om det, og vær du rolig!

Marino.

Frænde!

Hold inde! Nok i Gaar det havde været;
Nu har jeg ingen Vrede meer mod ham.

Bertuccio.

Hvordan! er ei Fornærmelsen fordoblet
Ved den høist lumpne — jeg vil ikke sige,
Frifindelse! thi det er værre, da det
Er fuld Erkiændelse af Broden, og
Dog lader den ustraffet gaae!

Marino.

Fordoblet
Den er; men ikke nu af ham; Qvaranta
En Maaneds Fængsel afsagt har, Vi maa
Qvarantaraadet lyde.

Bertuccio.

Lyde dem,
Der har forglemt der Pligt mod deres Fyrste?

Marino.

Nu ja! — du da tilsidst det fatter, Dreng.
Hvad enten som Medborger, der ansøger
Om Retsærd, eller Fyrste, som den byder,
For begge Rettigheder sveeg de mig.
Thi her er Fyrsten Borger! — desuagtet
Krænk ikke du et Haar paa Stenos Hoved
Han det ei længe bære skal.

Bertuccio.

Ei endnuun

Tolv Timer, hvis du havde ladt mig raade,
Hvis du mig rolig havde hørt; det aldrig
Min Mening var, den Nidding skulde undgaae;
Men ønsked, du de Udbrud vilde kue
Af Lidenskab, at sikrere vi kunde
Raadslaae indbyrdes om hans Undergang.

Marino.

Nei Frænde! han maae leve! i det mindste
Just nu! saa uselt Liv som hans var intet
I dette Øieblik, i fordums Dage
Udkræved nogle Offringer ret Offer;
En stor Udsoning fik en Hekatombe.

Berluccio.

Dit Ønske er min Lov. Dog gierne vilde
Jeg vise dig, hvor nær vort Huses Ære
Mit Hierte stedse være maa.

Marino.

Frygt ei!
Du vil faae Tid og Sted at vise det;
Men vær for hidsig ei, som jeg har været;
Jeg nu undseer mig ved min egen Vrede,
Jeg beder, tilgiv mig.

Berluccio.

Det er min Frænde!
En Leder, Statsmand og en Hovedmand

For Republiken, og sin egen Hersker.
Jeg undredes at see dig saa at glemme
Al Klogskab i din Harm paa dine Aar
End skiendt dens Aarsag . . .

Marino.

Ja! tænk paa dens Aarsag!
Forglem den ei! naar du til Hvile gaaer,
Den være sort imellem dine Drømme;
Naar Morgenen tilbagevender, lad
Den staae mellem dig og Solen, som
En Uhældvarsels Sky en Sommerhvitid,
Saa vil den mig; men tal ei, rør dig ei!
Alt overlad til mig — Vi meget saae
At gjøre! du skal faae din Deel! Men gaae nu!
Bedst, at jeg er alene.

Bertuccio

tager Hertughatten op og lægger den paa Bordet.

For jeg gaaer,
Jeg beder, tag igien, hvad du forskiød,
Til heldig du med Kronen det kan bytte.
Og nu jeg tager Afskeed med den Bon,
At du i Alt vil lide paa min Pligt,
Som sømmer din trofaste nære Frænde,
Ei mindre huldе Undersaat og Borger
gaaer,

Marino ene.

Farvel min ædle Frænde! hule Barnværk

tager Hertughatten.

Beklæd med alle Kronens Torne uden
At klæde haanet Jøse med Monarkers
Altstyrermajestet! Forsængelige
Fornedrede forgyldte Legetøi!
Lad mig igien dig tage, som en Maske.

sætter den paa.

Hvor ondt gior under dig min Hierne? og
Febrilsk slaae Tindingerne under dim
Uhæderlige Tyngde? kunde jeg
Dig ei forvandle til et Diadem,
Ei knuse dette Briarei Scepter
Der hersker i et hundredhændet Raad,
Til Intet Folket gior, og Fyrsten til
En Dukke. I mit Liv har jeg fuldbragt
Ei mindre vanskelige Ting, fuldbragt dem
For dem, som saa betale mig. — Kun jeg
Dem ei giengielde! o eet Aar! een Dag
Af Ungdomsfylde, medens end mit Legem
Min Siæl saa tiente, som den ædle Ganger
Sin Herre, jeg iblandt dem vilde slaaet,
Kun bedet Faa om Bistand til at styrte
De svulmede Patricier. Men nu

Jeg mig maa see om andre Hænder til
At tiene dette Graahaars Hoved; men
Det saa skal lægge Plan at det ei bliver
Herkulisk Arbeid, skiøndt det end kun er
En Chaos Tanker rugede i Mørket.
Min Phantasie er i sit første Arbeid
At holde Tingen og de slumrende
Gestalter nærmere til Lyset, at
Retfærdig Skiønsomhed kan giøre Valg.
Faa Tropper er i —

Vincenzo kommer.

Udenfor er En,
Der ønsker Audients hos Eders Høihed.

Marino.

Jeg er ei vel, kan ingen see; end ingen
Patricier! han foredrage Raadet
Sin Sag.

Vincenzo.

Jeg vil ham bringe Eders Svar,
Min Hertug! det ei vigtigt være kan,
Han er Almuesmand; jeg troer, en Fører
Af en Gallei!

Marino.

Hvad, sagde du; en Fører
Af en Gallei; det er — en Statens Tiener

Troer jeg — Han komme ind, Han kunde være
I offentlig Forretning.

Vincenzo gaaer.

Marino ene.

Denne Sømand
Maa undersøges; jeg vil prøve ham
Jeg veed, at Folket er misnøiet, det
Har Grund, fra Sapienzas Uheldsdag,
Da Genua seired; det end meer har Grund
Da de i Staten intet er, og værre
End intet er i Staden; kun Machiner
At tiene Adlens høiformemme Morskab.
Tilovet Sold har Tropperne tilgode,
Og knurre dybt, og Haabet om Forandring
Dem vil fremkalde; — de med Plyndring skal
Dem selv betale! — men nu Præsterne,
Jeg tvivler paa, de Geistlige staae med os;
Fra overilet Stund, da Bræmsen stak mig
At slaae Trevisos nølevurne Biskop
At skynde paa hans Høitidsgang; dog kan
De vindes, i det mindste deres Hoved
I Rom ved nogen velbetimelig
Bevilgning! men for Alt jeg snart maa være,
Kun lidet Livslys i min Skumringsstund
Tilbagebliver; Kunde jeg befrie

Venedig, hævne min Fornærmelse
Jeg alt for længe havde levet, villig
Sov næste Øieblik med mine Fædre,
Men uden det, langt bedre trende Sneese
Af mine firsindstyve Aar alt vare,
Hvor — ikke agter jeg, hvor snart — det Hele
Udslukkes maa; langt bedre da, at aldrig
De havde været, end hensløbe mig
At være det, hvortil saa gierne mig
De Ertzeundertrykkere vil giøre;
Lad mig betænke! der af slinke Tropper
Tree tusind staae ved . . .

Vincenzo, og Israel Bertuccio, Faliero.

Vincenzo.

Tilgiv Eders Høihed!
Skibsføreren, jeg nylig talte om,
Er her at bede Eders Naade . . .

Marino.

Gaae,

Vincenzo.

Vincenzo gaaer.

Kom Signor! hvad fordrer I?

Israel.

Erstatning.

Marino.

Og af hvem?

Israel.

Af Gud og Dagen.

Marino.

Ak Ven! I søger det hos to, der agtes
Og gjælde allermindst her i Venedig,
I Raadet søge maa.

Israel.

Det var forgiæves;
Han, som fornærmed mig, er een af dem.

Marino.

Der Blod er paa dit Ansigt! hvor er det fra?

Israel.

Mit, ei det første, jeg har for Venedig
Udgydet, men det første, der udgiedes
Af Landsmands Haand; mig slog en Nobile

Marino.

Han lever?

Israel.

Ikke længe! — hvis ei var
Det Haab, jeg havde, og jeg har, at I
Min Fyrste, selv Soldat, vil staae den bi,
Hvem Krigstugts og Venedigs Love ei

Sig selv tillade at beskiærme — Men
Hvis ei — Jeg siger ikke mere.

Marino.

Men
I vilde giøre Noget; ikke saa?

Israel.

Jeg er en Mand, Signor.

Marino.

Nu! saa er han,
Der slog dig.

Israel.

Saa han kaldes — ja, end meer
En Adelsmand! her i Venedig i
Det mindste; men da han har glemt, at jeg
Er en, og mig behandler som et Dyr,
Tør Dyret vende Braad; man siger, Ormen
Giør saa.

Marino.

Hans Navn og Slægtskab?

Israel.

Barbaro!

Marino.

Og hvad var Aarsag, eller Paaskud?

Israel.

Jeg

Er over Arsenalet, nu i Færd
Med at udbedre de Galleier, som i Fior
Af Genueserne tilreddes ilde;
I Morges kommer Wdling Barboro
Fuld af Bebreidelser, at Arbeidsfolket
Forsømte nogle Smaabefalinger
Fra hans, for Statens Arbeid at udføre.
Jeg vover at retfærdiggiøre dem.
Han løfter Haanden! see mit Blod! det er
Den første Gang, det i Vanære flød

Marino.

Har I tient længe!

Israel.

Længe nok til at
Erindre mig Beleiringen af Zara,
Og stride under Høvdingen, som der
Slog Hunnerne, en Tid min General,
Nu Dogen Faliero.

Marino.

Hvad? er vi
Da Vaabenbrødre? Statens Hertugkaabe
Er ny paa mig, og I var ansat over
Vort Arsenal, før jeg kom hid fra Rom,
Saa jeg gienkiændte Eder ei. Hvo har
Sat eder over det?

Israel.

Den sidste Doge,
Dog saa, at stedse jeg beholdt min gamle
Befaling, som Galleicaptain; min ny
Bestilling blev mig givet til Belønning
For visse Ar, behaged Eders Formand
At sige; lidet tænkte jeg, hans Godhed
Som hielpløs Klager til hans Eftermand
Mig vilde bringe — mindst i slig en Sag

Marino.

Er du haardt saaret?

Israel.

Uopretteelig
Udi min egen Agtelse.

Marino.

Tal ud!
Frygt intet! saaret i dit Hierte, hvad
Vil du vel giøre, over denne Mand
At saae din Hævn!

Israel.

Hvad jeg tør ikke nævne
Og dog vil giøre.

Marino.

Hvi kom du da her?

Israel.

Jeg kom om Ret, fordi min General
Er Doge, og vil ei sin gamle Krigsmand
See under Fødder traad; hvis nogen anden
End Faliero sad paa Hertugthronen,
Det Blod aftvættet var med andet Blod.

Marino.

Om Retfærd kommer du til mig! til mig,
Venedigs Doge, og jeg kan ei give;
Ei eengang faae den selv! høitideligst
Den mig blev nægtet for en Time siden.

Israel.

Hvad siger Eders Høihed?

Marino.

Steno dømtes
Til Maanedsfængsel.

Israel.

Han, som sig fordristed
Med fule Ord at plette Hertugthronen,
Der raabte Skam i hver Venedigs Øre.

Marino.

Ja! vist de gienlød over Arsenalet,
Holdt rigtig Takt med hver et Hammerslag,
En morsom Spog for muntre Arbeidsfolk
Vel og til Chor ved Aarebrage, til

Hver Slaves lumpne Tone paa Galleien,
Der, da han sang det muntre Omqvæd, jubled:
Han ei beskiæmmet Tonse var som Dogen.

Israel.

Umuligt! Maanedsfængsel! ikke meer
For Steno.

Marino.

I har hørt Fornærmelsen,
Og nu I veed hans Straf! og nu I kræver
Af mig Erstatning! Gaae I til Ovaranta,
Der Dommen fældte over Michel Steno,
Ved Barbaro de giør det samme! sikkert!

Israel.

O torde jeg min Følelse udtale!

Marino.

Giv du den Luft; min har nu ingen meer
Fornærmelse at tåle!

Israel.

Med eet Ord:
At blot det nu paa Eders Ord beroer
At straffe og at hævne — jeg ei siger,
Min usle Uret, for hvad er et Slag,
Saa haanligt det end er til slig en Ting,
Som jeg er, men den nederdrægtige
Forhaanelse mod din Person og Stand.

Marino.

For høit vurderer du min Magt, der er
Kun Bram, den Hat er ingen Kongekrone,
De Kaaber kunde vække Medynk som
En Tiggers Pialter; ja end meer, hans Pialter
Hans egne er, og disse laantes kun
Den stakkels Dukke, der maa spille Rollen
Med dette Hermelin til Kongerige.

Israel.

Du Konge være vil?

Marino.

Ja! Over et
Lykſaligt Folk!

Israel.

Venedigs Eneherſker
Du være vilde?

Marino.

Ja! naar Folket deelte
Min Enevælde, saa at de og jeg
Er meer var Slaver af ariſtokratiſk
Forgroet Hydra, hvis giftfulde Hoveder
Paa ædderfyldte Krop udaandet har
En Peſtilentſe over os, os alle.

Israel.

Dog du Patricier er fød, har levet.

Marino.

Det fødtes jeg i Uhældsstund; min Byrd
Har mig til Doge giort, at haanes, men
Jeg leved, og jeg trælled som en Krigsmand
Venedigs, Folkets Diener, ei Senatets;
Min Løn var deres Held, min egen Ære,
Stridt har jeg, blødt, befalet, ja, og seiret,
Har ofte som Gesandt giort Fred, og brudt den,
Alt som det traf, at være Landets Fordeel.
I stadig Pligt befaret Land og Hav,
I snart tree Snese Aar, alt for Venedig,
Min Faders Fødestad og min, hvis kiære
Fiernt over blaa Laguna rakte Spire
Var mig Løn nok eengang endnu at see.
Men ei for nogen Kreds af Mænd, for Sect,
For Faction, jeg blødte eller spreedte.
Men vil I vide, hvi Alt det jeg giorde?
Spørg blodig Pelikan, hvorfor den oprev
Sit Bryst; hvis Fuglen havde Mæle, sagde
Den dig: det var for alle hendes Smaa

Israel.

Og dog de giorde dig til Hertug.

Marino.

De
Mig dertil giorde, jeg ei søgte det;

Mig mødte Smigrelænkerne, som jeg
Kom fra min Romersending hid tilbage,
Og da jeg aldrig afslog hidindtil
Slid, Sysel, eller Pligt for Staten, jeg
I disse sene Aar afvise ei
Hvad til Udseende af Alt var høiest,
Men er det lavest af Alt i det,
Vi have der at giøre og at taale.
Fornærmet Undersaat du for mig vidne,
Da ingen af os jeg kan skaffe Ret.

Israel.

Du begge skal det, hvis du Villie har,
Og mange tusind lige undertrykte,
Der vente Løsen blot; vil du det give?

Marino.

Du taler Gaader.

Israel.

Som skal snarlig raades
Med min Livsfare; hvis du ei forsmaaer
At laane taaligt Øre.

Marino.

Tal.

Israel.

Ei du
Ei jeg alene, krænkes og fornærmes,

Foragtes, undertrædes, hele Folket
Sig vaander under stærk Fornemmelse
Af Forurettelser; de fremmede
Soldater i Senatets Sold for lange
Tilgodehavende er utilfreds;
Indfødte Søfolk, Borgertropperne
Med deres Venner føle, thi hvo er
Blandt dem, hvis Brødre, Fædre, Børn og Koner
Og Søstre af Patricierne ei
Blev undertrykte, eller skiændede.
Og den haabløse Krig mod Genua,
Der ved Almueblod vedligeholdes,
Med Skat, udpint af deres haarde Slid,
End mere har opflammet dem; — just nu —
Dog jeg forglemmer at ved saa at tale
Maaskee afsiger jeg min egen Dødsdom,

Marius.

Er efter det, du leed, du ræd for Døden?
Vær du da taus, og lev, at blive slaaet
Af dem, du blødte for!

Israel.

Nei! jeg vil tale,
Hvad jeg saa vover, hvis Venedigs Doge
Angiver blev, da Skammen over ham,

Og Sorgen med! han tabe vil langt meer
End jeg.

Marino.

Af mig frygt intet! ud dermed.

Israel.

Vild da, i Londom er der mødt og svoret
Et Broderforbund, tro og kiække Hierter,
Mænd, der har prøvet alle Skiæbner, over
Venedigs længe sørget, og har Ret
At giøre saa, og da de det har tient
I alle Himmelegne, reddet det
Fra fremmed Fiende, vilde giøre saa
Mod Fienderne her inden hendes Mure.
Ei er de talrige, dog ei for saa
Til deres store Formaal; de har Vaaben
Og Midler, Hierter, Haab, og Tro, og Taalmod,

Marino.

Hvad vente de da?

Israel.

Timen til at slaae.

Marino afsides.

Den Time skal San Marco slaae.

Israel.

Nu har
Jeg givet Liv og Ære, hvert et Haab

Paa Jorden i din Haand, i faste Tro,
Fornærmelser som vore fra eet Udspring
Een Hævn vil avle; hvis saa skulde være,
Vær nu vor Høvding — siden vor Behersker.

Marino.

Hvor mange er I?

Israel.

Det jeg ei besvarer,
For jeg har Svar.

Marino.

Hvordan Signor! I truer?

Israel.

Nei! jeg bekræfter! jeg mig selv forraadde.
Men ingen Qval er i de Londomsbrønde,
Der undergrave dit Pallads, ei heller
I de ei mindre gruelige Kiældre,
Blylofterne, til at afpine mig
Et enkelt Navn af Andres. Pozzi, Piombi
Forgiæves var; de kunde pine Blod
Af mig, men ingentid Forræderi.
Den frygtelige Sukkes Bro jeg vilde
Gaae over glad, mit Fied det sidste blev,
Der nogensinde over stygisk Bølge
Gienlød, som flyder mellem Morderne
Og Myrdede, og som aftvætter Fængslet

Og Borgens Mure; der er de, de leved
At komme det ihu og hævne det.

Marino.

Er saa din Magt og Id, hvi komme hid,
At søge Retsærd, da du er paa Vei
Dig selv at giøre Ret?

Israel.

Fordi den Mand,
Af Øvrigheden der forlanger Værn,
Og viser Lid og Underdanighed,
Mod denne Øvrighed, knap kan mistænkes,
Sig at forbinde at omstyrte den.
Hvis jeg for ydmyg satte mig ved Slaget,
Et skummelt Bryn, og mumlet Trusel vilde
Mig for Quarantas Speidere udpeget.
Men høie Kiæremaal, hvor vredelig
Det skaber end sit Sprog, er lidt at frygte
Og mindre mistroe. Men foruden det
Jeg havde end een Grund.

Marino.

Og hvad var det?

Israel.

For mig kom nogle Rygter, Dagen lig
Var opbragt, ved Avogaderis Viisning
Af Michel Stenos Dom hen til Quaranta.

Jeg havde tient, og hædret Eder, folk,
I hellig var fornærmet. Da I var
Iblandt de Aander, der tifold giengjelde
Det Gode med det Onde! Det jeg ønsked
At prøve og til Giengjeld eder ægge.
Nu veed I Alt, og at jeg Sandhed taler,
Min Fare vise!

Marino.

I har vovet dybt;
Men saa maa alle, som vil hellig vinde;
Det svarer jeg: at tryg er Eders Landom.

Israel.

Og er det Alt?

Marino.

Hvis mig ei Alt betroes,
Hvad vilde du, jeg skulde svare dig?

Israel.

Jeg vilde
Du skulde troe den Mand, der gav sit Liv
Hen i dit Værge.

Marino.

Men jeg maatte vide
Jer Plan, Jert Tal, og Jeres Navne; Tallet
Fordobles kunde da, og Planen modnes
Og styrkes.

Israel.

Vi er allerede nok,
I er den eneste, vi nu attraae.

Marino.

Men lad mig kiende Eders Høvdinger.

Israel.

Det skal I, mod en formelig Forpligt
At holde tro, hvad vi tilpligte Eder.

Marino.

Naar! hvor!

Israel.

I Nat jeg i Gemakket bringer
To af de Øverste til Eder; farligt
Var større Tal.

Marino.

Vi! jeg det maa betænke.
Hvad om jeg eder vilde mig betroe,
Forlade Borgen?

Israel.

I maa komme ene.

Marino.

Min Frænde blot!

Israel.

Ei, om det var Jer Søn,

Marino.

Kryb! for du nævne mig min Søn! I Vaaben
Ved Sapienza for troløse Stat
Han faldt! O! at han var i Live! jeg
I Aske! eller, at han var i Live,
For jeg er Aske; ikke skulde jeg
Til Fremmedes tvivlsomme Hielp da trænge.

Israel.

Ei en af alle disse fremmede,
Du tvivler paa, der jo betragter dig
Med sønlig Følelse, saa fremt du holder
Dem Faders Troskab.

Marino.

Terningen er kastet.
Hvor holdes Stevnemødet?

Israel.

Jeg ved Midnat
Vil være ene og formummet, hvor
Mig Eders Høihed lyster at bestemme,
At vente Eders Komme, føre Eder,
Hvor I modtage skal vor Hylding, og
Vor Plan bedømme!

Marino.

Ved hvad Klokkeslet
Staaer Maanen op!

Israel.

Kun seent; men lyk og disig
Er Luften, det er en Scirocco.

Marino.

Nu!
Ved Midnatstimen da, nær ved den Kirke,
Hvor mine Fædre sove, den som har
Sit Tvillingnavn fra Paulus og Johannes,
Skal en Gondol, kun med een Aare lure
I den Canal, som flyder der forbi.
Vær der!

Israel.

Jeg skal ei mangle.

Marino.

Og nu gaae!

Israel.

I fulde Haab; at Eders Høihed ei
Vil svigte i sit store Maal! Farvel!

gaaer.

Marino ene.

Ved Midnat, ved Paul og Johanneskirken
Hvor mine ædle Fædre sove, vil
Jeg møde! og hvortil? at holde Raad
I Mørket med gemene Niddinger,
Forenede til at omstyrte Stater.

Og vil ei mine store Fædre fare
Ud fra den Hvælving, hvor to Doger hvile,
Der vare det for mig, og drage mig
Ned mellem dem? O! at de kunde! Jeg
Blandt ærede i Ære skulde hvile.
At jeg ei tænke maa paa dem; men disse,
Der giorde mig saa uværd til et Navn,
Saa ædelt, kiækt, som noget consulariſk
Paa Romas Marmor! Men jeg vil gienkiøbe
Det til sin gamle Glands i Kroniken,
Ved liflig Hævn paa Alt, hvad her er nedrigt,
Og Frihed til de Andre, eller lade
Det sort til alle Tidens vorende
Bagvaskelser, der ingensinde spare
Dens Rygte, der har Misheld, men der prøve
En Cæsar eller Catilina paa
Den sande Prøvesteen — Udfaldets Held.

Anden Act.

Et Gemak i Dogens Pallads.

Angiolina (Dogens Gemalinde). Marianna.

Angiolina.

Hvad svarte Dogen?

Marianna.

At det Øieblik
Var han indkaldet til en Sammenkomst,
Men den er nu forbi; for kort Tid siden
Jeg saae Raadsherrerne at gaae ombord;
Og nu den sidste af Gondolerne kan sees
At glide ned i Trængelen af de Baade
Der klaren Bølge pryde!

Angiolina.

Gid han var
Tilbage; han har været høist urolig
Den sidste Stund, og Tiden, som ei har
Hans vilde Aand giort tam, og end ei svækket
Hans dødelige Form, der synes mere
At nøres ved en Siæl, saa rask urolig,
At den meer haardført Leer fortære vilde,
Har over hans Forbittrelse og Sorger

Kun liden Vælde! ulig andre Aander
Af samme Rang, der i det første Udbrud
Af Lidenskaben deres Harm og Sorg
Udøse, bære alle Ting i ham
Udseende af Evighed; hans Tanker
Hans Følelser, hans Lidenskaber, gode
Og onde, alle intet har af Ælde,
Han diærve Bryn blot bærer Sindets Skrammer,
Aars Tanker, ikke Aars Affældighed.
Paa sidste Tid han meer urolig end
Sædvanlig været har; gid han var kommen!
Thi over hans urolige Gemyt
Har jeg allene Magt.

Marianna.

Det Sandhed er
Hans Høihed paa det sidste har ved Stenos
Fornærmelse i megen Oprør været,
Og det med Føie; men Fornærmeren
Er upaatvivlelig just nu tildømt
At sone frække Haan med saadan Straf,
Der vil for Qvindedyd og ædelt Blod
Indskiærpe Ærefrygt.

Angiolina.

Det var en grov
Fornærmelse; men jeg ei agter den

For frække Spotters Falskhed i sig selv
Men for den Virkning, dødlig dybe Indtryk,
Som den har giort paa Falieros Sicel.
Den stolte, hede, strenge — strenge mod
Enhver, undtagen mig. Jeg skiælver ved
At tænke, hvortil det kan lede.

Marianna.

Sikkert
Kan Dogen ei mistænke Eder?

Angiolina.

Mig?
Det torde Steno ei; Dengang han kradsed
Sin Løgn, og krob i Smug ved klare Maanlys,
Slog hans Samvittighed ham for hans Daad,
Hver Murens Skygge rynked Bryn til Skam
For feig Bagvaskelse.

Marianna.

Det var tilbørligt,
Han skulde straffes haardelig.

Angiolina.

Det er han.

Marianna.

Hvad? er da Dommen afsagt! han fordømt.

Angiolina.

Det veed jeg ei, kun at han er opdaget.

Marianna.

Og finder du det nok for fule Haan?

Angiolina.

I egen Sag jeg ei vil være Dommer,
Ei heller veed, hvad Følelse af Straffe
Kan slige Niddingssiæle naae, som Stenos;
Men gaae Fornærmelserne ikke hans
Inqvisitorer dybere til Hierte,
End de har saaret mig, han til al Gengield
Sin Skam, sin Skamløshed vil overlades.

Marianna.

Bagvasket Dyd der skyldes noget Offer.

Angiolina.

Hvad er da Dyd, hvis Offer den behøver,
Hvad om paa Ord af Mænd den maa beroe,
Hin Romer sagde døende, det var
Ikkun et Navn; det var ei meer i Sandhed,
Hvis Mundvæir kunde skabe, skade det.

Marianna.

Fuld mangen Donna lydefri og tro
Af Forvirrelsen af saadan Sqvalder
Dog vilde føle; mindre strænge Fruer,
Som i Venedig der er Overflod,
I deres Skrig om Retfærd, lydelige
Og ubevægelige vilde være.

Angiolina.

Det viser kun, det Navnet er, de prise,
Ei Egenskaben; hine have fundet
Det meisom Dand at vogte deres Ære,
Hvis de begiære, det skal udbasunes,
Og de, der ei har vogtet den, de søge
Udseendet, som de dem vilde see
Om en Zirat, hvoraf de føle Savnet,
Men ei, fordi de troe den saa; de leve
I andres Tanker, og de vilde synes
Anstændige, som de maa synes smukke.

Marianna.

Du for en Adelsviv har sære Tanker.

Angiolina.

Og dog var de min Faders; næst hans Navn,
Den hele Arv, han efterlod.

Marianna.

Du trænger
Til ingen. Du en Fyrstes Hustru, Hoved
For Republiken.

Angiolina.

Skiøndt en Bondes Brud,
Jeg ingen skulde søgt, men føler ei
Desmindre, hvilken Kiærlighed og Tak
Min Fader skyldes, der min Haand hengav

Sin aarle prøvede trofaste Ven
Til Grev Val di Marino, nu vor Doge.

Marianna.

Og bortgav han dit Hierte med din Haand?

Angiolina.

Ja ellers var den ikke blevet givet.

Marianna.

Men dette synderlige Misforhold
Af Aar, lad mig tilføie, den Ulighed
Af Sindelag, let kunde bringe Verden
I Tvivl, om saadan en Forening kunde
Dig giøre vist og stadig lykkelig.

Angiolina.

Med Verdens Børn vil Verden tænke; men
Mit Hierte altid var ved sine Pligter,
Der ere mange, men ei vanskelige.

Marianna.

Og elsker du ham da?

Angiolina.

Jeg elsker alle
De ædle Egenskaber, der fortiene
At elskes, elskede min Fader, som mig
Først lærte at udmærke, hvad hos Andre
Vi skulde elske, og at underkue
Al Drift, at laane vor Natur de bedste

Meest rene Følelser til lavere
Sindslidelser. Han Faliero gav
Min Haand, han havde kiændt ham ædel, kiæk,
Høimodig, riig paa alle Krigerens
Og Borgerens og Vennens Egenskaber.
I alle slige har jeg fundet ham,
Som mig min Fader havde sagt. Hans Feil
Er de, som boe i høie Hierter hos
Befalingsmænd; for megen Stolthed, og
De dybe Lidenskaber, der hovmodig
Opfostres ved Patriciernes Skikke,
Et Liv, i Stats og Krigens Storme ødslet,
Samt af den raske Følelse af Ære,
Der bliver til en vis Punct Pligt, en Feil
Naar overdreven; hvad hos ham jeg frygter.
Og har han været hæftig fra sin Ungdom,
Dog mildnet saa ved saa gientagende
En Siælsadel, at den varsomste
Blandt Republiker ødsled alle sine
Betydeligste Embeder paa ham,
Alt fra hans første Strid, indtil hans sidste
Gesandtskab, hvor ham Hertugværdigheden
Imodtog ved hans Hiemkomst.

Marianna.

Men har inden

Det Giftermaal dit Hierte aldrig slaaet
For nogen af den ædle Ungdom, der
Af Aar var mere passende til Mage
For Skionhed, som din er, hvad eller har
Du aldrig siden Nogen seet, som torde,
Hvis end din skionne Haand var at bortgive,
Nu giøre Krav paa Loredanos Datter?

Angiolina.

Dit første Spørgsmaal jeg besvarte, da
Jeg sagde, jeg mig gifted!

Marianna.

Og det andet?

Angiolina.

Behøver intet Svar.

Marianna.

Jeg beder om
Tilgivelse, har jeg fornærmet dig.

Angiolina.

Jeg føler ingen Vrede, kun Forundring.
Jeg vidste ei, at Ægtemagers Hierter
Tillade kunde dem at overveie,
Hvad nu de vilde vælge, eller andet
End deres giorte Valg.

Marianna.

Det giorte Valg

Gior alt for ofte, at de domme, de
Nu valgte visere, var hint at ændre.

Angiolina.

Kan være. Jeg veed ei af slige Tanker.

Marianna.

Her kommer Dogen ... skal jeg gaae?

Angiolina.

Det bedre
Tør være; du forlader mig — Han synes
I dybe Tanker! hvor tankefuld han gaaer.

Marianna gaaer.

Dogen og Pietro komme ind.

Marino pensende.

Der er en vis Philippo Calendaro
I Arsenalet, der har under sin
Befaling sirsindstyve Mand, og stor
Indflydelse derhos paa alle sine
Staldbrødres Sindelag; den Mand, jeg hører,
Er diærv og almeenliidt, er rask og dristig,
Men hemmelighedsfuld derhos! Godt var det,
Hvis han blev vundet — Jeg maa haabe, at
Sig Israel ham har forvisset; men
Jeg gierne vilde ....

Pietro.

Tilgiv Eders Høihed

At jeg forstyrrer Eders Eftertanke!
Bertuccio, Senator, Eders Frænde,
Mig bød at følge, og udbede Svar
Hvad Time han med Eder tale tør.

Marino.

Ved Solens Nedgang — bi dog — lad mig see
Siig, Klokken to i Nat! gaae!

Pietro gaaer.

Angiolina.

Min Gemahl!

Marino.

Tilgiv min elskede — hvi dvæler du
Saa længe mig at nærmes? Jeg ei saae dig.

Angiolina.

Du sunken var i Tanker, han, som nu
Gik bort, dig kunde Ord af Vigtighed
At overbringe have fra Senatet.

Marino.

Senatet?

Angiolina.

Jeg ei vilde ham afbryde
I hans og i dets Skyldighed!

Marino.

Senatets?

Dets Skyldighed! du tager feil! os er det,
Der al vor Tieneste Senatet skylde.

Angiolina.

Jeg troede, Dogen hersked i Venedig.

Marino.

Han skal! nok herom! vi vil være muntre!
Hvorledes staaer det med dig! var du ude?
Skyfuld er Dagen, men den stille Bølge
Er Gondolerens lette Vare gunstig;
Har du havt Morgenkreds af dine Venner,
Hvad eller har Musik dig ensom holdt?
Siig — er der noget, du dig ønsked inden
Den snævre Kreds, der nu er levnet Dogen,
Af sommelige Glands, af skyldfri Morskab,
I Selskab eller ene, der dit Hierte
Fornoie vilde, til Erstatning for
Saa mangen døsig Time, ødslet paa
En Olding ofte tørt af mangen Kummer?
Tal blot, og det er skeet.

Angiolina.

Bestandig du
Er kiærlig mod mig. Jeg har ingen Ting
At ønske eller bede, uden blot
At see dig ofterе og mere rolig.

Marino.

Meer rolig!

Angiolina.

Ja! meer rolig, min Gemal!
Ak hvorfor holder du dig stedse ensom,
Gaaer ene! lad saa stærke Følelser
Dit Aasyn ikke præge, der ei nyttre
Tilfulde sin Betydning, men som røbe
Dog alt for meget.

Marino.

Røbe alt formeget
Hvoraf! hvad er at røbe da?

Angiolina.

Et Hierte
Saa utilfreds.

Marino.

Flyt hid Barn! det er intet; men
Du veed, i Staten trykke daglig Sorger
Den, der den uroalidelige Republik
Bestyrer, som nu lider udenfra
Af Genueserne, indvortes af
Misnøiede; det gior mig mindre rolig,
Og mere tanke uld, end jeg var vant.

Angiolina.

Saa var det længe før, og aldrig saae jeg

Dig saadan, før i disse sidste Dage:
Tilgiv mig, noget ligger dig paa Hierte,
Meer end den blotte Efterkommelse
Af offentlige Pligter, som lang Vane,
Og Øvne, som din er, har giort dig let,
Ja til Nødvendighed, dit Sind at holde
Fra Stillestaaende. Det ikke staaer
I Fiendestaters eller Farers Magt
Saaledes dig at ryste, der har staaet
Trods alle Storme, og er aldrig sunket,
Dig der er klavret op til Magtens Tind,
Og aldrig svigted underveis, og staaer
Paa den, og kan see stadig ned i Dybet
Derunder, og dog aldrig føle Svimmel.
Hvis Genuas Galleier svam i Havnen,
Hvis Borgerkvadrat rased i San Marco,
Ei var du at nedslaae; du vilde falde,
Som du er steget, med uskiftet Aasyn;
Men andre er nu dine Følelser,
Din Stolthed, ei dit Borgersind er krænket.

Marino.

Min Stolthed — Angiolina! jeg har ingen!

Angiolina.

Jo! samme Synd, som styrted Englene,
Og som af alle Synder letteſt fængsler

Den, der meest nærmes Englenes Natur.
Forsænglige er Smaa, de Store stolte.

Marino.

Jeg havde Ærens Stolthed — Eders Æres
Dybt paa mit Hierte! — Lad os sidste Tale.

Angiolina.

Ak nei! som jeg har altid deelt din Ømhed
I alle andre Ting, ei udelukt
Jeg være fra din Modgang; hvis det var
Almeenanliggende, du veed, jeg aldrig
Har søgt, og vilde ingensinde søge
At faae eet Ord af dig; men nu, jeg føler,
Din Sorg angaaer dig selv, det mig tilkommer,
At lette eller dele den. Du fra
Den Dag, da Daaren Stenos Raadhed blev
Opdaget, og forstyrrede din Ro,
Er hvistforandret, og jeg vilde dig
Igien formilde til, hvad før du var.

Marino.

Til, hvad jeg var! har du hørt Stenos Dom?

Angiolina.

Nei!

Marino.

Angiolina.

Er det ikke nok?

Marino.

Nok! jo for drukne Slave paa Galleien,
Af Hug der tærget knurrer mod sin Herre
Ei for forsætlig falsk koldblodig Nidding
Der Frueære, Fyrsteære pletter
Og det paa selve Myndighedens Throne.

Angiolina.

Mig synes nok i Overtydningen
Af en Patricier i Falskhed skyldig,
Al anden Straf var let mod Tabet af
Hans Ære.

Marino.

Slige Folk har ingen Ære
De har kun deres lumpne Liv — der sparres.

Angiolina.

Du dog hans Død ei vilde for den Brøde!

Marino.

Ei nu! — da end han lever, leve han
Den Tid, han kan; Han Død ei meer fortiener
Frelst Skyldig har fordømt hans hundred Domre;
Og han er reen; hans Brøde nu er deres.

Angiolina.

O havde denne falske kaade Skumler
Udgydt sit Blod for taabelige Nidskrift,
Mit Bryst ei kunde fra den Stund kiændt Ro,
Ei frydfuld Time, eller drømfri Slummer.

Marino.

Har ikke Himlens Lov sagt: Blod for Blod!
Hvo pletter, dræber meer, end hvo udøser.
Er det da Spide eller Skam af Slag,
Der giør dem dræbende for Følelsen!
Har ikke Mandens Lov sagt Blod for Ære
Og mindre for en Smule Guld end Ære?
Ei Folkeret: Blod for Forræderi?
Er det da intet, disse Aarer han
Med Gift har fyldt for hidtil sunde Vædske?
Er det her intet, at han har besudlet
Dit Navn og mit? de ædleste blandt Navne?
Da intet, han har bragt en Fyrste hos
Sit Folk i Ringeagt, har feilet mod
Den Ærefrygt, som Menneskeheden tilstaaer
Hos Qvinden Ungdom og hos Manden Alde,
Dyd hos dit Kiøn, og Værdighed hos vort.
Dog lad dem see dertil, som frelste ham.

Angiolina.

Os Himlen bød tilgive vore Fiender,

Marino.

Tilgier den Sine? frelſtes Satan da
Fra evig Qval?

Angiolina.

O tal dog ei saa vildt!
Den vil tilgive dig og dine Fiender.

Marino.

Amen! den dem tilgive.

Angiolina.

Vil da du?

Marino.

Ja! naar de er i Himlen.

Angiolina.

Og ei før!

Marino.

Hvad siger min Tilgivelse? en Oldings,
Udslidt, forhaanet, spottet og mishandlet,
Hvad siger den meer end min Vrede — begge
Er svage, uden Værd. Jeg levet har for længe
Men lad os skifte Emne! kiære Barn,
Fornærmte Hustru! Loredanos Datter!
Den kiække ridderliges! lidet troede
Din Fader, da han gav dig til sin Ven,
Til Skam han bandt dig! Ak Skam uden Synd!
Thi du er brødefri! ak havde du

Blot havt en anden Mand, hver anden Mand
End Dogen i Venedig, denne Plet?
Det Brændemærke, den Bespottelse
Var ingensinde falden da paa dig;
Saa ung, saa yndefuld, saa god, saa reen,
At lide det, og blive dog uhævnet.

Angiolina.

Jeg alt for vel er hævnet; du mig elsker;
Du troer, og ærer mig, og hver Mand veed,
Du er retfærdig, jeg oprigtig; hvad
Kan jeg forlange, du befale meer?

Marino.

Vel, og kan blive bedre — men hvad hænder,
Bliv i det mindste min Erindring huld!

Angiolina.

Hvortil den Tale?

Marino.

Ligegodt hvortil!
Jeg vilde stedse, hvad end andre tænke,
Nu og i Grav din Ærefrygt bevare.

Angiolina.

Hvi tvivler du? har nogentid den svigtet?

Marino.

Kom Barn! jeg har et Ord at sige dig!
Din Fader var min Ven! ulige Lykke

Min Giælder giorde ham for Billigheder
Som binde god Mand fastere; da nedtrykt
Af sidste Sygdom han samtykked vor
Forening, var det ei for at betale,
Hvad længe var betalt ved Mandens store
Oprigtighed i Venskab; Maalet var
Din faderløse Skionhed hæderlig
At saae betrygget for de Farligheder
Som hér i denne Lastens Øglerede
Angribe eenlig Pige uden Medgift.
Jeg tænkte ei som han, men vilde ei
Modsætte mig den Tanke, som forsøded
Hans Dødsseng.

Angiolina.

Ei har jeg forglemt, hvor ædelt
Du bad mig sige, om mit unge Hierte
Gav Nogen Fortiin, der mig vilde have
Giort inere lykkelig; og ei dit Tilbud,
Min Medgift liig hver Rang her i Venedig
At giore, og frasige dig hver Fordring,
Min Faders sidste Overdrag dig gav.

Marino.

Ei var det daarlig Lystlings lumpne Indfald,
Ei ædelt Lystenheds den falske Braad
Mig giorde graadig efter Pigeskionhed

Men slig Ærbødighed, og mildt viist Agt,
Som ærlig Ømhed for din Velfærd, og
Fri Læmpning efter hvert anstændigt Ønske,
Som Kiærlighed for dine Dyder, og
Aarvaagenhed, ei viist, men dækkende
De Smaafeil, Ungdom hælder til, ei iilsom
At lue disse, men at vinde dig
Fra dem, for selv du vidste, du var vunden,
Men holdt Forandringen for eget Valg,
En Stolthed af dit Forhold, ei din Skiønhed,
En Lid til dig, patriarkalisk Ømhed
Og ei forgabet Hylding — Venskab, Troskab,
Slig Agt, som de i dine Øine maatte
Tilkomme, haabed jeg.

Angiolina.

Og havde stedse.

Marino.

Jeg troer det! den Forskiellighed af Aar
Du vidste, da du valgte mig, og valgte,
Jeg stoled ei paa mine Egenskaber
Og vilde ei sat Lid til slige, eller
Naturens ydre Prydelser, om end
Jeg i min Vaars de fem og tyve var.
Paa Loredanos Blod jeg stoled, reent
I dine Aarer, paa den Sandhed, som

Din Fader lærte dig, og paa din Tro
Til Himmelen, paa dine milde Dyder,
Din egen Tro og Ære, for min egen.

Angiolina.

Du gjorde vel! jeg takker for den Tillid,
Som intet Øieblik jeg har afladt
Dig meer at ære for.

Marino.

Hvor der er Ære,
Medfød og lærestyrket, er Grundklippen
For Ægtetroskab; hvor den ikke er,
Letfærdig Tanke lurer, eller verdslig
Forlystelses Forsængelighed raadner
I Hjertet, Sandsers Banken spænder det.
Vel veed jeg, det for Menneskhed var haabløst
I sligt besmittet Blod om Ærbarhed
At drømme, om det end var gift med ham,
Det meest attraaer, en kiødklædt Digtergud
I al sin marmorhugne Skiønhed, eller
Halvguden Herkules i Majestet
Af overmenneskline Manddom vilde
Ei være nok, at binde, hvor ei Dyd er,
Standhaftighed den danner og beviser,
Last kan ei fæste, Dyd kan ei forandres,
Hvad Qvinde engang faldt, maa stedse falde;

Last have maa Afvexling, medens Dyd,
Som Solen, staaer, og Alt, hvad om den dreies,
Liv, Lys og Ære drikker af dens Syn.

Angiolina.

Den Sandhed du i Andre seer og føler —
Tilgiv mig! men hvi overlade da
Dig til den vildeste af uheldsvangre
Sindslidelser; og dine store Tanker
Forvirre med ustandset Had imod
En Ting som Steno.

Marino.

Du mig misforstaaer,
Ei Steno er, hvad saa mig kan oprøre
Var det, han skulde — dog — det være saa!

Angiolina.

Hvad føler du saa dybt da? ogsaa nu!

Marino.

Venedigs Majestet vanhelliget,
I Fyrste og i Lov paa eengang haanet.

Angiolina.

Ak! hvorfor vil du saa betragte det?

Marino.

Jeg har tænkt paa det, til — men lad mig bringe
Dig atter til, hvad før jeg drev paa; da
Alt dette var bekiændt, jeg ægted dig

Mig Verden lod skee Ret, hvad Grunden angik,
Mit Forhold viste, de lod mig skee Ret,
Da dit aldeles at beromme var —
Al Frihed havde du — al Ærefrygt,
Al Liid af mig og mine — Fød af dem,
Der hiemme giorde Fyrster, styrted Konger
Fra Thronerne paa fremmed Bred; i Alt
Du fandtes værd iblandt indfødde Fruer
At være vor den første.

Angiolina.

Hvortil leder
Alt det?

Marino.

Dertil, at dette Alt kan qvæles
Af en Ugudeligs opbragte Aandpust,
En Nidding, som for tøileløse Adfærd
Midt i vor store Høitid selv, jeg lod
Bortvise, til en Lærdom, hvordan han
I Hertugens Gemak sig skal opføre,
En saadan Usling kan paa Muren levne
Opsvulmet Hiertes morderiske Edder,
Og det skal sprede sig til Almeengift,
Og Qvindens Uskyld, Mandens Ære blive
Et Biord, og den dobbelte Forbryder,
Der først fornærmed Pigeærbarhed

Ved grov Uartighed mod dine Moer
Iblandt de ædleste af vore Fruer,
For vel forskyldt Udviisning hævner sig
Ved offentlig hans Fyrstes Viv at sværte,
Og af retvise Fæller bliver frikiendt.

Angiolina.

Men han er bleven dømt til Fangenskab.

Marino.

For ham et Fængsel var Frikiændelse;
Og hans Skrømtfængslings korte Tid henrinder
I et Pallads. Men jeg med ham er færdig,
Det øvrige med dig!

Angiolina.

Mig, min Gemahl!

Marino.

Ja Angiolina! undres ei! jeg har
Ladt dette nage paa mig, til jeg føler,
Langt bliver ei mit Liv, og vilde gierne
Du saae paa de Anmodninger, som du
Herpaa vil finde

(flyer hende et Papir)

vær ei bange, det
Er til dit Beste; læs dem siden til
En meer beleilig Time.

Angiolina.

Min Gemal!
I Live, efter Livet, stedse du
Af mig skal hædres! maatte dine Dage
End blive mange — gladere end nu!
Den Lidenskab vil gaae forbi, du være
Tilfreds, og hvad du skulde — hvad du var.

Marino.

Det vil jeg — hvad jeg skulde, eller Intet.
Men aldrig meer — o aldrig aldrig meer
Skal blide Ro sin Aftenrøde over
Faa Dage eller Timer, der end vente
Falieros knuste Alderdom, udgyde.
Og aldrig meer de Sommerskygger, der
Sig hæve fra det forbigangne af
Ei ilde brugt, ei ærelose Liv,
At blidne sidste Stund, som Natten nærmes,
Til lange Hviles Øieblik mig qvæge.
Lidt havde jeg at ønske eller haabe,
Ikkun den Agt, der skyldes Blod og Sveed
Den Sialequide, giennem hvilken jeg
Har stræbt mit Land at giøre ære. Som
Dets Tiener, skiøndt dets Hoved, vilde jeg
Gaaet ned til mine Fædre med et Navn

Saa klart og reent som deres. Det mig nægtes;
O var jeg død ved Zara.

Angiolina.

Staten frelste
Du der; lev da end eengang den at frelse,
En Dag en saadan Dag endnu den bedste
Gebreidelse var dem, dig ene Hævner.

Marino.

Een saadan Dag kun møder i en Alder,
Mit Liv lidt mindre er end een, og det
Er Lykke nok at have eengang skiænket,
Hvad nepp' mere yndet Borger maa
I mange Aar og Stater vinde. Men
Hvi vil jeg tale saa? Venedig har
Forglemt den Dag? hvi skulde jeg den mindes?
Farvel min Angiolina! Jeg maa ind
I mit Gemak, der meget er for mig
At gjøre, Tiden haster.

Angiolina.

Mindes, hvad
Du var.

Marino.

Det var forgiæves; Glædens Minde
Er ikke længer Glæde; medens dog
Erindringen af Sorg er stedse Sorg.

Angiolina.

Til Slutning, hvad end hafter, lad mig bede,
At du vil nyde nogen liden Hvile,
Din Søvn var mange Nætter faa urolig,
Det havde været Lise dig at vække,
Hvis jeg ei havde haabet, at Naturen
Omsider vilde kue hine Tanker,
Der forurolige de saa din Slummer
En Times Hvile vil tilbagegive
Dig til dit Slid med mere muntre Tanker,
Forfrisket Kraft.

Marino.

Jeg kan ei, maatte ei,
Ifald jeg kunde, aldrig var slig Grund
At være vagtsom — dog kun faa — faa Dage
Og drømmeviltre Nætter, og jeg da,
Skal slumre vel — men hvor — nu ligemeget!
Farvel, min Angiolina.

Angiolina.

Lad mig være
Et Øieblik, kun eet endnu dit Selskab!
Jeg kan ei saa forlade dig.

Marino.

Kom da,
Mit vakre Barn! tilgiv mig! du var skabt

Til bedre Lykke, end at dele min,
Der skumres nu i Fald mod dybe Dal,
Hvor Døden sidder klæd i Skyggen, der
Udsletter Alt — Naar jeg er borte — det
Tør være snarere, end disse Aar
Endog bebude; thi der røres det
I — over — rundt om denne Stad, der vil
Dets Kirkegaarde gjøre folkerige,
Meer end det Krig og Pestilents har gjort.
Naar jeg er Intet, lad da det, jeg var,
Et Navn paa søde Læber stundum være,
En Skygge i din Phantasie af Noget,
Som vil ei, du skal sørge, men det mindes.
Barn! lad os gaae herfra! thi Tiden haster.

De gaae.

Anden Scene.

Et ensomt Sted nær Arsenalet.

Israel Bertuccio. Philip Calendaro.

Calendaro.

Hvor gik det, Israel! med Klagen nys?

Israel.

Vel!

Calendaro.

Er det muligt? vil han blive straffet?

Israel.

Ja.

Calendaro.

Med hvad Straf? med Bøder eller Fængsel?

Israel.

Med Døden.

Calendaro.

Nu du spøgrmer, eller og
Du Hævn har for, saa som jeg raadde dig,
Med egen Haand.

Israel.

Ja vist! og for eet Drik
Af Had, forspilde for Venedig
Den store Giengield, vi tit tænke paa,
Et Liv af Haab for et landflygtigt byttе,
Een Skorpion faae knust, og levne tusend
At stinge mine Venner, Frænder, Landsmænd.
Nei Calendaro! disse Draaber Blod
Udøste skiændig alt hans Blod skal have
Til Giengield; men ei ene hans; vi vil
Ei ene slaae for vor Fornærmelse;
Saa handler selskiær Lidenskab og Jilsind;
Men er Tyranners Banemænd uværdigt.

Calendaro.

Du mere Taalmod har, end jeg forlanger

At bramme af; ifald jeg havde været
Tilstæde, da du leed Forhaanelsen
Jeg maatte dræbt ham, eller selv var død,
I spildt Bestræbelse min Harm at kue.

Israel.

Os Held, du var ei der; Alt ellers var
Fordærvet! Nu vor Sag har heldig Udsigt.

Calendaro.

Du Dogen saae; hvad Svar gav han?

Israel.

Der si
Var Straf for slige Folk, som Barbaro.

Calendaro.

Jeg sagde det forud, det var forgiæves
Af slige Hænder Retfærd sig at vente.

Israel.

Mistanken dog neddysset i det mindste,
I det det viste Tillid. Var jeg bleven
Stiltiende, her ei en Sbirro er,
Der havde jo holdt Dinene med mig
Som den, der ponsed paa en taus og eensom
Dyb Havn.

Calendaro.

Men hvi ei vende dig til Raadet?

En Dukke er kun Dogen, der kan knap
Faae Retfærd for sig selv; Hvi da til ham?

Israel.

Det skal snart du erfare.

Calendaro.

Hvi ei nu?

Israel.

Hav Taalmod blot til Midnat, hold din Mynstring
Beed dine Venner forberede deres;
Giør Alting rede at slaae til, maaskee om
Faa Timer, længe har vi ventet paa
Beleilig Tid! Den Time er paa Skiven
Maaskee af Morgendagens Sol; Forhaling
Tør os udklække dobbelt Fare. See,
At alt er punktlig paa vort Modested,
Og væbnet, dem undtagen af de Sexten,
Der blive vil blandt Tropperne, at vente
Paa Losnet.

Calendaro.

Disse kiække Ord har aandet
Nyt Liv i mine Aarer; Jeg er syg
Af de langtrukne vaklevorne Raad.
Frem krøbled Dag paa Dag, og lagde blot
Et Led endnu til vore lange Lænker,
En friskt Fornærmelse, der blev tilføiet

Os eller vore Brødre, hialp kun til
At svulme Tyranniets hovne Styrke.
Lad os ifærd med dem, jeg agter ei
Udfaldet, Død det være eller Frihed,
Træt er jeg af, at ingen af dem finde.

Israel.

I Liv og Død vi fri vil være; Graven
Er lænkeløs. Har du din Mønstring færdig,
De sexten Compagnier i fuld Stand
Paa Treds!

Calendaro.

Undtagen to, hvor fem og tyve
Endnu der mangle at udgiøre Tallet.

Israel.

Alt eet! vi kan undvære dem. Hvis er de?

Calendaro.

Bertrands, og gamle Soranzos, der begge
I Sagen synes lunknere, end vi.

Israel.

Din hidsige Natur giør, at du holder,
Hvo ei i ivrig Uro er, for kold,
Men i indsluttet Aand ei mindre Diærvhed
Er til end i en meer høiroslet Hævn;
Tvivl ei paa dem!

Calendaro.

Ei paa den ældre; men
I Bertrand er tvivlraadig Blødhed, farlig
For Foretagender som vort. Jeg ham
Har seet at græde som et Barn ved Andres
Elendighed, og glemme sin, skiøndt større.
Og i en Trætte nylig saae jeg ham
Faae Ondt ved Syn af Blod, endskiøndt en Nid-
dings.

Israel.

Sand Kiækhed blod af Øie og af Hierte
Vel føler ved, hvad Pligten byder giøre.
Jeg kiænder Bertram længe; ikke aander
En Siæl meer fuld af Ære!

Calendaro.

Kan saa være.
Jeg mindre frygter for Forræderi
End Blødhed; dog da han har ingen Huslru
Ei Frille paa hans Melkeaand at virke,
Han Proven tør bestaae, han har til Lykke
Ei Fader eller Ven undtagen os
En Qvinde eller Barn ham havde giort
Meer ubeslutted, end de vilde være.

Israel.

Ei ere slige Baand for dem, der kaldtes

Til høien Skiebne, de fordærvede
Statslegemer at luttre; vi maa glemme,
Hver Følelse, paa een nær, maa forsage
Hver Lidenskab, vort Øiemed undtaget,
See ingen Gienstand, blot vort Land undtaget
Vi ene maa paa Døden see som skiøn,
Saa at Slagtoffret maa til Himlen stige
Og kalde Frihed ned fra den for stedse.

Calendaro.

Mislykkes vi?

Israel.

De ingentid mislykkes,
Der døe i herlig Sag. Lad Bøddelblokken
Indsuge deres Blod; lad deres Hoveder
Af Solen sydes, deres Lemmer sættes
Op over Stadsport og paa Fæstningsvold,
Dog deres Aander vandre frit; lad Aar
Hentinde, andre dele mørke Dom,
De blot forøge dybe stille Tanker,
Der overmande alle andre, og
Tilsidst til Frihed Verden føre; hvad
Var vi, hvis ikke Brutus havde levet?
Han døde, da han Frihed skiænkte Rom,
Men efterlod udødelige Lærdom,
Et Navn, som er en Dyd, en Siæl, som sig

Mangfoldiggjør igiennem alle Tider,
Naar Niddingen faaer Vælde, og en Stat
I Trældom sank; han og hans høie Æt
Blev kaldt de sidste Romere! vi være
De første Venetianer, der udsprang
Fra Romerfædre!

Calendaro.

Vore Fædre flygted
Ei bort fra Attila til Øer, hvor
Palladser oprandt paa Sandbanker, der
Indfrededes fra Oceanets Sumper,
For een at hylde tusende Despoter,
For bukke for en Hunner, kalde en
Tartar for Hersker, end de svolmede
Silkormeherrer. I det mindste var
Dog det en Mand, og brugte Sværd til Scepter,
Men hint umandigt Kryb befaler over
Vort Sværd, og os regierer ved et Ord,
Som ved en Troldstav.

Israel.

Snarlig den skal brydes.
Du siger, alting er paa rede Haand,
I Dag jeg ikke var min vante Rund;
Du veed hvorfor; men din Aarvaagenhed
Erstattet bedre har min Omsorg. De

Befalinger fra Raadet nylig, at
Fordoble nu vort Arbeid at udbedre
Galleierne, besmykked godt Indførsien
Af mange af vor Sag i Arsenalet,
Som ny Arbeidere ved Taklingen,
Og friske Sofolk samlede i Hast
Til at bemande haabet Flaade. Ere de
Forsynede med Vaaben samtlig?

Calendaro.

Alle,
Vi holdt for værd at troe; der ere nogle,
Der sikkrest holdes i Uvidenhed,
Til det er Tid at slaae, og da bevæbnes,
Naar de i Timens Hast og Hurlumhei
Ei have Leilighed dem at betænke,
Man maa afsted med dem, som dem omgive.

Israel.

Vel sagt! har du lagt Mærke til dem alle?

Calendaro.

De fleeste, og har saaet de andre Formænd
Til lige Vagtsomhed med deres Skarer.
Saa vidt, som jeg har seet, vi ere nok
Til at betrygge Foretagendet,
Begyndes det i Morgen; men indtil

Det er begyndt, med tusend Farer er
Hver Time svanger.

Israel.

Lad de Sexten møde
Ved det bevante Klokkeslet, undtagen,
Soranzo, Nicoletto, Marco Giuda,
Der vil i Arsenalet holde Vagt,
Og have Alting færdigt i Forventning
Af Løsnet, vi bestemme.

Calendaro.

Skal ei mangle.

Israel.

Lad da de andre alle være der,
Jeg har en Fremmed dem at forestille.

Calendaro.

En Fremmed! veed han da vort Lønraad?

Israel.

Ja!

Calendaro.

Du torde vove Dine Venners Liv
I fremsuus Lid til en, vi ikke kiænde?

Israel.

Jeg ingens Liv har vovet, uden mit,
Vær vis paa det; han er en Mand, der kan
Vor Vished gjøre dobbelt tryg, tilstaaer

Han os sin Bistand; vægrer han sig, er
Han ligefuldt i vore Hænder; ene
Han kommer med mig, og kan ei undgaae os.
Men han vil ikke svigte.

Calendaro.

Derom jeg
Kan ikke dømme, før jeg kiender ham.
Er han af vore Lige?

Israel.

Ja! i Aand,
Endskiøndt et Høiheds Barn, han er en Mand,
Der Thronen vilde klæde eller styrte,
Der store Daad har giort, og har seet store
Forandringer, er ei Tyran, skiøndt opsød
Til Tyranni, er kiæk i Krig, og viis
I Raad, er ædel af Natur, skiøndt stolt,
Er rask, men varsom, med alt dette dog
Saa fuld af visse Lidenskaber, at
Engang opægget, og bedraget, som
Han er paa de meest ømme Stæder blevet,
Der er ei Furie i grædsk Fortælling
Lig den, der vrider med sin Luehaand
Hans Inderste, indtil han bliver rede
Til Alt for Hævn; læg til, hans Sind er ædelt,
Han seer, og føler, Folket undertrykkes,

Og deler deres Lidelser. Tag Alt
I Alt; vi have Trang til slige, de til os.

Calendaro.

Hvad Rolle vil du, han blandt os skal tage?

Israel.

Kan være, Høvdingens.

Calendaro.

Hvad og opgive
Din egen Myndighed som Styrer?

Israel.

Ja!
Mit Meed er, Eders Sag skal ende vel,
Og ei at drive mig til Magt. Erfaring,
Lidt Indsigt, eders eget Valg mig har
Udseet, at handle som betroet Formand,
Til nogen mere værdig kom, hvis jeg
Har fundet een, I selv erkiænde skal
For mere værdig, troe I da, jeg vilde
Af Egenkiærlighed staae i Beraad,
Og gierrig efter stakket Myndighed,
Paa egne Tanker vove Eders Tarv,
For end at vige een langt over mig
I alle Styreregenskaber. Nei!

Din Ven du bedre kiænde, Calendaro!
Men I skal alle dømme; nu herfra!
Og lad os møde paa bestemte Time.
Aarvaagenhed! og Alt vil end gaae vel.

Calendaro.

Jeg altid, værdige Israel! har kiændt dig
Trofast og kiæk, med Hoved og med Hierte,
At lægge Planen til, hvad jeg bestandig
Har været redebon til at udføre.
Jeg, for min Deel, ei søger anden Høvding,
Hvad Resten vil afgiøre, veed jeg ei.
Jeg er med dig, som jeg har stedse været
I alle dine Foretagender.
Farvel! til Midnat seer os atter møde.

Tredie Act.

Første Scene.

Skuepladsen er Rummet mellem Canalen, og San Giovanni og San Paolo Kirken. En Statue til Hest er foroven Kirken. En Gondol ligger i nogen Frastand i Canalen. Marino Faliero kommer ind allene forklæd.

Marino.

Jeg nu for Timen staaer, hvis Tordentøst
I Nattens Bue maatte ryste disse
Palladser med en Uhæld-Varsels Rystning
Og rokke Marmoret til Hiornestenen,
Opvække Soverne af hæslig Drøm,
Utydelig men rædsom Spaadom om,
Hvad dem befalde vil; Ja stolte Stad!
Du renses maa fra sorte Blod, som giør dig
Til Tyranniets Lazareth. Det Hverv
Paanødtes mig; jeg har det ikke søgt,
Og derfor blev jeg straffet, da jeg saae
Patricisk Pest sig sprede meer og meer,
Til den tilsidst mig smitted i min Slum.
Jeg er besængt, og maae i Lægebølgen
Pestpletterne afvætte. Høie Tempel!

Hvor mine Fædre sov, hvis mørke Støtter
Beskygge Gulvet, der os fra de døde
Adskiller, hvor de svangre Hierter alle,
Af bolde Blod til Aftegran henmuldned,
I een indskrumpet Dynge indeholde,
Hvad engang giorde mange Helte, da,
Hvad nu er kun en Haandfuld, ryslet Jorden.
Vor Æts Skytshelgens Tempel, Hvælving, hvor
To Doger hvile, mine Fædre, døde
Af Møie een, i Krig den anden, med
Lang Række andre Slægtens Høvdinger
Og vise Mænd, hvis store Daad og Saar
Og Stat jeg arvet har. Lad Gravene
Oplades, indtil alle dine Gange
Befolkes med afdøde, og udgyde
Dem af Portalerne paa mig at gabe.
Jeg dem opkalder, dem og dig til Vidne
Om, hvad det var, der til det Værk mig fatte,
Det rene høie Blod, det Hæders Stamtræe,
Det store Navn, vanæret Alt i mig,
Ei ved mig, men ved uerkiendtlig Adel,
Vi stræe at giøre os til Ligemænd
Ei os til Herrer; og for alle du,
Ordelafo den kiække, der omkom
I Feldten, hvor jeg siden vandt, i Strid

Ved Zara, have Hekatomberne
Af dine og Venedigs Fiender, som
Der af din Vælling offredes, fortient
Slig Giengield! Xander! smiler ned til mig!
Min Sag er eders; i alt Liv kan være
Nu Eders, Eders Nygte, Eders Navn,
Indblandet alt i mit og i vor Stammes
Fremtidens Skiæbner, lad det mig kun lykkes,
Og jeg gior denne Stad udødelig
Og fri, vort Huses Navn end mere værdigt
Til, hvad I vare, nu og efterdags.

Israel Bertuccio kommer ind.

Israel.

Hvo der?

Marino.

Venedigs Ven.

Israel.

Der er han. Herre!
Velkommen! I er her endnu for Tiden.

Marino.

Og færdig at gaae med til eders Mode!

Israel.

Til Lykke! jeg er stolt og glad at see
Saa tillidsfuld en Fyrighed. Din Tviol
Da, fra vi mødtes sidst, er reent fordrevet!

Marino.

Det ei, men jeg har sat min sidste Rest
Af Liv paa Kastet; Terningen var rundet,
Da først til jert Forræderi jeg lytted.
Studs ikke! det er Ordet, ei kan jeg
Min Tunge skabe til i favre Ord
At klæde sorte Daad, endskiendt jeg dreves
Til at begaae dem; da jeg hørte dig
Din Fyrste friste, og undlod at lade
Dig slæbe hen i Fængsel, blev jeg selv
Din skyldigste Medskyldige; nu kan du,
Om saa du lyster, giøre det ved mig.

Israel.

Besynderlige Ord! høist uforskyldte.
Ei er jeg Speider, ikke vi Forrædre.

Marino.

Vi! Vi! dog jo! I vundet har den Ret
Om os at tale. Men til Sagen! Lykkes
Forsøget, og Venedig, blomstrende
Og frit naar vi i vore Grave ere,
Ledsager sine Slægter til vort Gravsted,
Og lader sine Børn med spæde Hænder
Med Blomster Asken af Befrierne
Bestrøe, vil Følgen helliggiøre Daaden,
Og vi som begge Bruterne skal være

I Fremtids Kronikken, hvis ei, hvis vi
Mislykkes, da vi brugte blodigt Middel
Og Lønraad, skiondt vort Diemeed var godt,
Min redelige Israel, vi er
Forrædere; du ikke mindre end
Han, som sex Timer før din Fyrste var
Og nu din Medoprorer er.

Israel.

Det er ei
Nu Øieblikket til en slig Betragtning,
Jeg ellers kunde svare. Nu til Mødet!
Vi kan bemærkes her, hvis her vi dvæle.

Marino.

Det er vi, og er blevet!

Israel.

Vi bemærket,
Lad mig opdage det — det Staal!

Marino.

Forvar det!
Her er ei menneskelige Vidner. See
Didhen, hvad seer du?

Israel.

En høi Krigerflotte
Paa stolte Hest i svage Maanes Skumring.

Marino.

Den Krigers min Farfaders Fader var,
Og denne Stotte blev ham tilkiændt af
To Gange reddet Stad. Troer du, han seer
Ned paa os eller ei?

Israel.

Signor! det er
Kun blotte Hierneſpind. I Marmoret
Er ingen Sine.

Marino.

Men der er i Døden,
Jeg ſiger dig, der er i ſlige Ting
En Aand, der ſeer og handler, følt, ſkiøndt uſeet.
Og er der Troldom til at vække døde,
Den er i Daad, ſom de, vi nu har for.
Troer du, at Siæle af en Ætt ſom min,
Kan hvile, naar der Afkoms ſidſte Hoved
Paa deres reene Graves Skraaning ſtaaer
At lægge Raad med vrede Almuſolk?

Israel.

Du havde bedre det betænkt tilforn,
For i vort ſtore Foretagende
Du dig indlod. Fortryder du det?

Marino.

Nei!
Men føler, og til sidste Stund det skal;
Med ret jeg ei et Hæders Liv kan qvæle,
Ei svinde til den Ting, jeg nu maa være,
At sliæle Liv af Folk, foruden Standsning.
Men tvivl ei paa mig; denne Følelse
Det, at jeg veed, hvad pinte mig dertil,
Er eders bedste Sikkerhed. Ei er
I eders trovle Mytteri der een
Beskiænket Haandværkmand, saa forurettet
Som jeg, saa faldet, og saa høit opkaldet
Til Giengield; selve Midlerne, jeg tvinges
Af disse grusomme Tyranner at
Antage, ere saa, at dobbelt jeg
Afskyer dem for den Daad, jeg giøre maa,
Dem at giengielde deres.

Israel.

Bort herfra,
Hør! Klokken slaaer!

Marino.

Det er vor Dødningklokke
Hvis ei Venedigs! bort!

Israel.

Siig før, det er

Dens Friheds Seierskimen, der sig hæver.
Ad denne Vei! vi ere nær derved.

De gaae.

Anden Scene.

Huset, hvor de Sammensvorne møde.

Dagolino, Doro, Bertram, Fedele Trevisano, Calendaro, Antonio delle Bende o. fl.

Calendaro kommer ind.

Er alle her?

Dagolino.

Med dig nu alle, uden
De Tree paa Post, og Israel, vor Formand,
Der ventes hvert Minut.

Calendaro.

Og hvor er Bertram?

Bertram.

Her.

Calendaro.

Fik du ei det Tal fuldstændigt, der
End sattes i dit Mandskab.

Bertram.

Nogle har
Jeg mærket mig; men mig fordristed ei

Vor Londom at betroe, for jeg fik Vished,
At de var værd at troe.

Calendaro.

Det ei behøves
At sætte Lid til deres Troskab; hvo
Undtagen vi, og vore meest udkaarne
Medbrødre, veed vort Diemeed tilfulde?
De troe dem selv antagne hemmelig
Af Signoria for at straffe nogle
For ryggesløse Adelsynglinge,
Der i Udsvævelser har trodset Loven.
Engang optrukne, med de nye Sværd
Vel hærdede i raadne Hierter af
De meest forhadte Senatorer, de
Vil ei betænke dem paa at fortsætte
Paa Resten deres Hug, saasnart de see
Anførernes Exempel, og jeg skal
For een dem give saadanne, at de
Af Blusel og til egen Freise ei
Skal dvæle, forend alle er omkomne?

Bertram.

Hvad! alle?

Calendaro.

Og hvem vilde du da spare?

Bertram.

Jeg spare! Jeg har ingen Magt at spare.
Jeg spurgte blot i Tanke, at der selv
Iblandt de Slette torde være nogen,
Hvis Aar og Egenskaber kunde mærke
Dem ud til Medynk!

Calendaro.

Ja slig Medynk, som,
Naar Øglen sønderhugget er, de Stykker,
Der bævre hver for sig i Sol, i sidste
Krastyttring af forgiftigt Liv, fortiene
Og faae; jeg skulde lige gierne tænke
At ynke nogen egen Giftkand, der
Nys var i svulmet Slanges Gab, som paa
At frelse een af disse; de udgior
Kun Led af een lang Kiæde, er een Masse,
En Aande, og eet Legem, æde, drikke
Og leve, yngle sammen, svire, lyve,
Og undertrykke, dræbe i Forening.
Saa lad dem døe som een!

Dagolino.

Blev een i Live,
Han blev saa farlig som det hele. Ei
Det deres Antal er, om de er ti,
Om tusende, det Aanden er i dette

Oligarki, der maa udreddes; blev
Et enkelt Skud af gamle Træ ilive,
Det vilde fæste sig i Jorden atter,
Til skummelt Grønt og bitter Frugt udspringe.
Bertram! vi fast maa være.

Calendaro.

See dig for,
Bertram! Jeg har et Øie med dig.

Bertram.

Hvo
Mistroer mig?

Calendaro.

Ikke jeg: ifald jeg giorde
Du stod ei her, og talte nu om Tillid,
Det er din Blødhed, ei din Ufroskab
Som os dig tvivlsom gior.

Bertram.

I skulde kiende,
I som mig høre, hvo, og hvad jeg er.
En Mand opægget som I selv, at kiæmpe
Mod Undertrykkelse; godmodig Mand,
Tor jeg formode, nogle mellem Eder
Har fundet mig, om tapper eller ei
Du Calendaro! kan bedomme, der
Har seet mig sat paa Prøve, eller, hvis

Du skulde have Tvivl, vil jeg oplyse
Dem paa dig selv.

Calendaro.

Du er velkommen, naar
Vort Foretagende er fuldbragt, der maa ei
Afbrydes ved personligt Kiævleri.

Bertram.

Jeg er ei Kiævler; men kan trænge mig
Saa langt frem mellem Fienderne, som nogen
Der hører mig; hvi blev jeg ellers valgt
At være mellem Eders første Brødre?
Men jeg ei mindre tilstaaer medfød Svaghed.
Ei har jeg lært endnu at tænke paa
At myrde uden Forskiel, uden noget
Anstød af Gysen; Syn af Blod, der sprøiter
Udaf ældgamle Hierneskaller, er
Mig ei Triumph, ei overfaldne Mænds
Død mig en Ære. Vel — for vel jeg veed,
At vi maa gjøre sligt mod dem, hvis Daad
Har vækket slige Hævnere, men var
Der nogle, der forskaanes kunde fra
Den Skiæbne, der bortfeier alle, for
Vor egen Skyld og for vor Ære, at
Borttage nogen Blodbadsplet, der ellers
Besudler den aldeles, vilde glad

Jeg havde været glad, og seer ei deri
Grund til Forhaanelse, og ei til Mistro.

Dagolino.

Vær rolig Bertram, vi mistroe ei dig,
Vær vel tilmode; det er Sagen, ei
Vor Villie, der af vore Hænder kræver
Deslige Daad; hver Plet vi astoe vil
I Friheds Kilde.

Israel Bertuccio kommer med Dogen, forklæd.

Dagolino.

Israel velkommen.

De Sammensvorne.

Vær hoist velkommen, kiække Israel
Du kommer seent — hvo er den Fremmede?

Calendaro.

Tid er det ham at nævne; vore Brødre
Er just beredte nu at hilse ham
I Broderskab, da jeg har giort bekiændt,
Du til vor Sag en Broder vilde lægge,
Af dig bifaldet, følgelig af alle,
Saa er vor Liid til dine Handlinger.
Han give sig tilkiænde.

Israel.

Fremmede,
Træd frem!

Sammensværne.

Til Vaaben! vi bedragne ere.
Det Dagen er. Ned med dem begge, vor
Forræderiske Formand og Tyrannen,
Som han har følgt os til.

Calendaro trækker.

Hold! hold! hvo gior
Et Skridt mod dem, er Dødsens! hold og hør
Paa Israel! hvad? ræddes I at see
En enlig, værgeløs, uvogtet Olding
Blandt Eder! Israel tal! hvad betyder
Den Lydom?

Israel.

Lad dem komme, støde Sværdet
I deres eget Bryst! Uskiønsomme!
Selvmordere, paa vore Liv beroer
Nu deres, deres Lykke, deres Haab.

Marino.

Stød til! ifald jeg frygted Død, en Død
Meer frygtelig, end nogen, Eders Vaaben
Kan ubesindig give! jeg ei nu
Var her! o ædle Mod, den førstefødte

Af Frygt, som eder kappre gior imod
Det eenlige graa Hoved! see de bolde
Anførere, der Staten vil omdanne,
Senater stirte, rasende af Harm
Og Frygt ved Syn af een Patricier.
Slagt mig! I kan det, jeg det agter ikke.
Er dette, Israel! de Mænd, de mægtige
Gemytter, du har talt om, see paa dem!

Calendaro.

I Sandhed! han os har tilskamme giort,
Og vel forskyldt; var dette Eders Tillid
Til eders tro Anfører Israel?
Mod ham og mod hans Giæst at vende Sværd?
Ind med dem! hør ham.

Israel.

Jeg forsmaaer at tale,
De burde, maatte kiendt et Bryst som mit
Ei til Forræderi istand; den Magt,
De gav mig at antage alle Midler
Bequemme til at fremme deres Maal,
Er ei misbrugt; de kunde være sikkre
Hvem jeg i Raadet bragte, bragtes did
At have Kaar, som Broder eller Offer.

Marino.

Og hvilket skal jeg være! Eders Færd

Lidt Aarsag levner til at bære Tvivl
Om Valgets Frihed.

Israel.

Herre! her vi skulde
Omkommet sammen, hvis ilsindige
De var fremkurede, men see dem blues
Ved Driften af affindigt Øieblik,
Og Øinene slaae ned; tro mig, de ere,
Som jeg beskrev dem; tal til dem!

Calendaro.

Ja tal!
Vi lytte alle undrende.

Israel til de Sammensvorne.

I ere
I Frelse, ja end meer, fast seirende,
Thi hør nu til, og kiænd mit Ord for Sandhed.

Marino.

I see mig her, som en af eder sagde:
En gammel værgeløs uvogtet Olding,
I Gaar I saae mig i Høisædet i
Hertugelige Hall, tilsyneladende
Behersker over vore hundred Der,
I Embedspurpurkaaben at uddele
En Magts Befalinger, der ei er min,
Ei eders, vore Herrers, Senatorers.

Hvi jeg var der, I veed; jeg troer, I veed,
Hvi jeg er her; hvo meest er forurettet,
Fornærmet, underkraad blandt Eder, til
Han drog i Tvivl, om ei han var en Orm,
Maa svare for mig, spørgende sit Hierte,
Hvad der har hidbragt ham; min nylige
Begivenhed I vide, alle veed den,
Og dømme om den hoist forskiellig fra
De Mænd, der sad tildoms at dynge Haan
Paa Haan. Men skaan mig for Fortællingen,
Her er — i Hiertet min Fornærmelse.
Men mine Ord alt i unyttig Klage
Udøste, viste blot min Svaghed mere,
Og jeg er her at styrke selv de stærke,
Opægge dem til Daad, og ei til Krig
Med Qvindevaaben. Dog I ei behøver
At ægges! vor personlige Uret
Udsprang af offentlige Feil i denne,
Jeg kan ei kalde det en Republik
Ei Kongedom, hvad ei har Folk, ei Fyrste,
Men alle gamle Spartastatens Synder,
Kun ei dens Dyder, Maadehold og Manddom.
Dens Herrer vare sande Krigere,
Men vore Sybaritter, mens vi er
Heloter, jeg blandt dem den ringeste

Den meest trælbundne, skiondt til Dukke-Hoved
Udklæd, som forbums Græker deres Slaver
Drak drukne deres Børn til Tidsfordriv.
I mødtes for at styrte den Vanskabning
Af Stat, det Gøglespil af en Regiering,
Det Spøgelse, der manes maa med Blod.
Vi Sandheds, Retfærds Tider da fornye
I sand fri Republik vi sammenforme
Ei ubesindig Lighed, lige Ret,
I rigtigt Forhold, som et Tempels Støtter,
Gienſidigen der styrke og der styrkes,
Befæste Alt med Ynde og med Skiønhed,
Saa ingen Deel bortlages kunde, uden
Et Brud paa den almene Symmetrie.
I at fremvirke en saa stor Forandring
Begiærer jeg at være Een af Eder,
Hvis I har Tro til mig! hvis ei! stod til,
Mit Liv staaer Pant; og heller vil jeg falde
For Frimænds Haand, end leve nok en Dag,
Tyran at lege, tilforordnet af
Tyranner, det jeg ikke er, og aldrig
Har været — læser vore Krønikker!
Jeg kan beraabe mig paa min forgangne
Bestyrelse i mangt et Land og Sted,
De sige kan, om jeg var Undertrykker,

Hvad eller Mand, der følte, og der tænkte
For Brødre! Held mig, hvis jeg havde været,
Hvad vort Senat har søgt, en Mand i Klæder
Og Pjank udmalet til, paa Stads at sidde
Som Fyrstecontrafei, et Folkeriis,
En færdig Dommeunderskriver, Raadets
Haandlanger og Quarantas, og en Tvivler
Paa alle Forholdsregler, der ei havde
Stadfæstelse af Dieci, Raadets Hykler,
Et Værktøi, Taabe, Dukke — aldrig havde
De da opfostret Uslingen, der stak mig.
Hvad nu jeg lider, mig har ramt for min
Medlidenhed med Folket; det veed Mange,
Og hvo end ikke veed det, vil en Dag
Erfare det; jeg midlertid hengiver,
Hvad end Udfaldet bliver, mine sidste
Livsdage, al min Magt, som den nu er,
Ei som en Doge, men som Mand, der stor
Har været, inden han fornedredes
Til Doge, og endnu har egne Midler
Og Aand. — Min Ære sætter jeg, og jeg
Har Ære havt — mit Liv — det ringeste
Af Alt; thi nær dets sidste Timer ere —
Mit Hierte, Haab, min Siæl paa dette Kast.
Jeg, som jeg er, tilbyder mig til Eder

Og eders Høvdinger! antager, eller
Forkaster mig, en Fyrste, som attraae
At være Borger eller intet, og
Forsaget har sin Throne, det at være!

Calendaro.

Faliero leve! frit Venedig være!

Sammensvorne.

Faliero leve længe.

Israel.

Mine Brødre!
Har jeg giort vel? er ikke denne Mand
En Hær i slig en Sag.

Marino.

Her er ei Tid
Til Hæderstaler, eller Sted til Jubel.
Er jeg nu een af Eder?

Calendaro.

Ja! den første
Imellem os, som du var i Venedig.
Vær vor Anfører og vor Høvding!

Marino.

Høvding!
Anfører! jeg Anfører var ved Zara,
I Rhodus og i Cypern var jeg Høvding,
Og Fyrste i Venedig. Jeg kan ei

Nedlade mig. Det er — jeg er ei skikket,
Et Forbund — Patrioter at anføre,
Naar jeg nedlægger hine Værdigheder,
Jeg har, det ei er at antage ny,
Men for at være mine Brødres Lige.
Men nu til Sagen! Israel mig har
Forklaret eders Anslæg; det er diærvt,
Men gjørligt, naar jeg tager Deel deri,
Og uforsøvet sættes maa i Værk.

Calendaro.

Saasnart du vil! er, Venner! det ei saa!
Jeg Alt har ordnet til et hurtigt Slag;
Naar skal det være da?

Marino.

Ved Solens Opgang.

Bertram.

Saa snart!

Marino.

Saa snart? saa seent! — hver Time Fare
Paa Fare dynger, og end mere nu,
Fra jeg er mellem Eder; kiænde I
Ei Raadet, Dieci ei? Patriciernes
Spioner, Dine, da de er usikre
Paa deres Slaver, og nu meer usikre
Paa Fyrsten, de har giort til een af disse;

Jeg siger Eder, I maa slaae, og hurtig
Til Hydrens Hierte. Hovederne følge.

Calendaro.

Med Siæl og Sværd jeg enig er med dig,
Og vore Skarer rede, hver paa steds
I Vaaben alle nu paa Israels
Befaling, hver paa sin særdeles Larmplads.
Aarvaagne i Forventning af et Slag,
Lad hver til Daad sig paa sin Post indfinde!
Nu Løsenet, Signor!

Marino.

Saasnart I høre
San Marcos store Klokke, der ei uden
Særdeles Hertugens Befaling røres maa,
Den sidste usle Ret, de Fyrsten levned,
Ryk mod San Marco frem.

Israel.

Og der!

Marino.

Lad Toget
Gaae ad forskiellig Vei dithen, hver Treds
Indfra en egen Tilgang komme, stedse
Paa Veien være Eders Raab paa Krig
Og genuesisk Flaade, der ved Daggry
Opdagedes for Havnen; ordner Eder

Rundt om Palladset; i dets Gaard i Vaaben
Min Broderson og mange krigerske
Tilhængere af Huset vil opstilles;
Mens Klokken klemter fort, raab J. Sanmarco!
I Farvandet er Fienden.

Calendaro.

Jeg nu seer det;
Men videre, min ædle Herre.

Marino.

Alle
Patricierne stimle nu til Raadet,
Hvad de ei lade tor, naar Rædselslosnet
Fra deres Helgens stolte Taarne klemter,
Vil blive samlet ind til Hest, og vi
Vil høste dem, med Sværd til Lee. Ifald
Og nogle faa var sene eller borte,
De er at tage enkelte og svage,
Naar først Fleertallet er til Hvile bragt.

Calendaro.

Gid Timen kommen var! ei vil vi ridse,
Men dræbe.

Bertram.

Endnu eengang, jeg med Eders
Tilladelse gientage vilde nu

Det Spørgsmaal, Herre! som jeg spurgde nys,
Før Israel vor Sag bestyrked med
Den store Bundsforvandt, der visere
Og altsaa tryggere den gior, og der,
Som saadan, os tilstæder nogen Medynk
Imod en Deel af vore Ofere.
Maa alle døe i dette Blodbad?

Calendaro.

Alle,
Som møde mig og mine, være sikkre:
Den Medynk, de har viist, jeg viser!

De Sammensvorne.

Alle!
Er det om Medynk Tid at tale,! Naar
Har de da viist den, følt den, eller ladt saa?

Israel.

Bertram! din falske Medynk er en Daarskab,
Uretfærd mod din Sag, og dine Brødre.
Seer du ei, dersom vi udmærke nogle
At undgaae, leve disse blot at hævne
De Faldne! Og hvordan adskille nu
De skyldfri fra de Skyldige! Kun eet
Er alle deres Handlinger; eet Udspring
Fra eet og samme Legem, sammenknyttet

At undertrykke os; det meget er,
At deres Børn vi lade leve. Jeg
Har Tvivl endog, om alle disse vi
Undtage skal! en enkelt Unge kan
Vel Jægeren af Tigrens Kuld bevare,
Men hvo vil søge nogentid at frelse
Den plettet Gamle, eller Hunnen uden
For at omkomme ved dens Kløer; dog vil jeg
Henstille det til Falieros Raad;
Han gjøre af, om nogen frelses skal.

Faliero.

Spørg mig ei! friist mig ei med sligt et
Spørgsmaal!
Afgjør det selv!

Israel.

I deres Huslivs Dyder
Langt bedre kiender, end vi kan, hvem deres
De offentlige Laster ene, deres
Høist sjule Undertrykkelse har gjort dem
Til Dødens Mænd; er der da een blandt dem,
Der værd er at undtages, afsiig det.

Marino.

Dolfinos Fader var min Ven, og Lando
Streed ved min Side, Marc Cornaro var
Gesandt med mig i Genua! Jeg har

Frelst Venines Liv, skal jeg det frelse
To Gange! Gid jeg kunde frelse dem,
Men og Venedig! alle disse Mænd,
Og deres Fædre vare mine Venner,
Til de blev mine Undersaatter; da
Affaldt de fra mig, som troløse Blade
Fra omblæst Blomst, og efterlode mig,
En eenlig visen tornet Stilk, der i
Sin Eensomhed kan Intet give Ly,
Saa, som de lod mig visne, lad dem døe!

Calendaro.

De kan ei leve med Venedigs Frihed.

Marino.

J, skiøndt J veed og føle fælles Masse
Af mange Forurettelser, dog vide ei
Hvad ulykkalig Gift for Livets Væld,
For Menneskhedens Baand, for Alt hvad godt
Og kiært er, lurer i Venedigs
Nærværende Indretninger. De Mænd
Var samtlig mine Venner, jeg dem elsked,
De hæderlig giengieldte mig min Agt.
Vi tiente, stred, vi smilte, græd tilsammen,
Jævnsides sværmede og sørged vi,
Vi os forbandt ved Blod og Giftermaal,
Vi vorte smukt i Aar, og Værdigheder,

Til deres Attraa, ei min Ærelyst,
Lod dem udvælge mig til deres Fyrste.
Og da farvel! farvel hvert Samfundsminde,
Hver fælles Tanke, yndigt Baand, der knytter
Ældgammelt Venskab, naar de efterblevne
Fra gamle Aar og Daad, der nu tilhøre
Historien, forlode Dagene,
Der end tilbage blive, ved at være
Hinandens Skat, og aldrig mødes, uden
Enhver jo paa sin Broders Pande seer
I Speil et halv Aarhundrede, og seer
Et hundred Væsner, som er nu i Jorden,
At flagre om dem, hvidske om de Dage,
Der er forbi; ei synes alle døde,
Saa længe to af kiække fro forgløse
Og hæderlige Forbund, der engang
Var eet og mange, end beholde Aande,
At sukke for dem, Tunge at udtale
Daad ellers taus, kun ei paa Marmoret,
O vee! vee! maa jeg gjøre denne Gierning?

Israel.

Signor! I er bevæget, det er ei
Nu, da man dvæle skal ved slige Ting.

Marino.

Taalmodighed et Øieblik — Jeg ei

Tilbagetræder! Lægger Mærke I med mig
Til denne vor Regierings skumle Feil!
Fra Timen af, der giorde mig til Doge,
Den Doge, de mig giorde til — Farvel
Alt forbigangent! jeg for Alt bortdøde,
Der havde været, eller snareſt de
For mig; ei Venner, ingen Ømhed, intet
Samlivs Fortrolighed, Alt var afskaaret,
De kom mig ikke nær! Slig Nærmelse
Mistanke gav! ei kunde de mig elske,
Det var ei Loven; de var mig imod
Det var Statspolitik; de skuffed mig,
Det var patrieisk Pligt; mig Uret giorde,
Det var at giøre Staten Ret; mig kunde
De ikke giøre Ret; det blev mistænksomt.
Saa jeg var Træl af mine Undersaatter,
Saa jeg en Fiende var af mine Venner,
Med Speidere til Vagt, til Vælde Purpur,
Til Frihed Pomp, og Sluttere til Raad,
Inquisitorerne til Venner, Helved
Til Liv. Jeg havde kun een Kilde Ro
Igien, og den forgifted de. Paa Arnen
De sønderslog mit Huuses rene Guder,
Og over diſses Alter grinende
Mundkaadhed sad, og haanende Foragt.

Israel.

Dybt er du forurettet og nu skal
Du ædelt hævnes inden næste Nat.

Marino.

Jeg Alting bar; det saared — men jeg bar det,
Til Bedskhedsskaalen nu tilsidst løb over,
Til ei blot denne lydelige sidste
Fornærmelse blev uopretted, men
Stadsfæstet, da og saa bortkasted jeg
Hver Følelse fremdeles — de Følelser,
De knuste for mig, længe, længe før,
Endog i deres falske Troskabseed,
I samme Stund og Eed de aflvor Vennen
Og gjorde dem en Fyrste, ret som Drenge
Sig gjøre Legetøi, at more dem
Og brydes; fra den Stund kun Senatorer
Jeg saae i mørk mistroisk Kamp mod Dogen
Gienſidig Had og Frygt mod ham udtruge;
De frygtede, han Tyranniet skulde
Fratrive dem, han hadede Tyranner.
For mig har disse Mænd ei Huuslív, har
Ei Krav paa Baand, de overskat for andre,
Ansvarlige som Senatorer for
Vilkaarligt Fremfærd, jeg betragter dem;
Som saadanne lad dem behandles.

Calendaro.

Nu
Til Værket! Brødre bort til vore Poster!
Det være sidste Nat af blotte Ord,
Jeg længes efter Virksomhed! ved Daggry
San Marcos store Klokke skal mig finde
Aarvaagen!

Israel.

Omspredes da til eders Poster,
Vær faste, vagtsomme, og tænker paa
De Forurettelser, vi bære, paa
De Rettigheder, vi begiære. Farens
Den sidste Dag og Nat skal denne være!
Vogt paa vort Løsen, saa atsted! Jeg gaaer
Til mine Mænd; hver være rede til
At røgte hans særegne Hverv! nu Dogen
Tilbagevender til Palladset, Alt
Til Slaget at berede. Vi adskilles
At mødes snart i Fribed og i Ære.

Calendaro.

Naar næste Gang jeg helser Eder, Doge!
Da skal min Hylding være Stenos Hoved
Paa dette Sværd.

Marino.

Nei! lad tilsidst ham giemmes,

Vend dig ei bort at ramme sligt et Bytte,
For mere ædelt Vildt er forlagt. Hans
Fornærmelse var en Opbobling blot
Af Lasten, af almindelig Fordærv,
Ved fule Aristokrati fremavlet.
Ei kunde, turde han det have vovet
I mere ædle Dage. Jeg har sænket
Enhver personlig Harm mod ham i Tanken
Om vort det store Forehavende.
En Træl fornærmer mig; hans Straf jeg æsker
Af stolte Herres Hænder, afslaaer han det,
Fornærmelsen er hans! han svare for det.

Calendaro.

Dog som umiddelbare Aarsag til
Det Forbund, der end meer vor Idræt vier,
Jeg skylder ham saa dyb Erkiændtlighed,
At værdig jeg ham vilde lønne.

Maa jeg?

Marino.

I vilde kappe Haanden blot, jeg Hovedet,
I slaae Disciplen kun, jeg Mesteren;
I ikkun straffe Steno, jeg Senatet.
Jeg kan ei dvæle ved personligt Had
I altfortærende fuldkomne Hævn,
Der maa som Ild udost fra Himlen uden

Forskiel fordærve, som den fordum faldt,
Da døde Hav to Stæders Aske slukked.

Israel.

Bort da til Eders Poster, jeg kun dvæler
Et Øieblik for at ledsage Dagen
Til vort Lønstævne nys, at see, at ei
Spioner stod paa Luur; der fra jeg haster,
Hvor mig tildeelte Mandskab er i Vaaben.

Calendaro.

Farvel til Daggry da!

Israel.

Held følge Eder.

De Sammensvorne.

Vi svigte ei! Assted! Signor! Farvel!

De Sammensvorne hilse Marino og Israel Bertuccio, og gaae anførte af Philip Calendaro.

Marino og Israel blive.

Israel.

Vi dem i Garnet har; det kan ei glippe.
Nu er du Fyrste, og et evigt Navn
Du større end de største giøre vil
Fri Borgere før nu har fældet Konger.
Cæsarer faldt, Patricisk Haand har selv
Knust Dictatorer, som Almuestaalet

Har ramt Patricier; men indtil nu
Hvad Fyrste for sit Folkes Frihed mytted?
Har vovet Liv at frie hans Undersaatter?
For stedse stedse sammensværges de
Mod Folket at misbruge deres Hænder
Til Lænker, kun aflagt at bære Vaaben
Mod Brodernationer, saa at Aag
Paa Aag, og Slaveri, og Død maa pirre,
Ei fylde aldrig mætte Leviathan.
Nu Herre! til vor Idræt, den er stor;
Og Lønnen større! Hvi staaer du fordybet!
Et Blund tilforn, du var blot Utaalmod.

Marino.

Og er da Sagen afgiort? maa de døe?

Israel.

Hvo?

Marino.

Mine Venner, ved Samlevnet, Blod
Og mangen Daad og Dage — Raadets Herrer?

Israel.

Du fældte deres Dom — den er retfærdig.

Marino.

Ja! saa det synes — og det er for dig
Du er en Patriot, en Folkegrædhus
Oprørs Oratel, Almuens Tribun

Jeg dig ei dadler! i dit Kald du handler;
De slog, de trykte, de foragted dig,
Mig ogsaa! men du talte aldrig med dem,
Brød ikke deres Brød, ei deelte Saltet,
Ei havde deres Viinskaal ved din Læbe,
Ei voxte op, ei lo, ei grød med dem,
Du aldrig sværmet har i Lag med dem,
Ei smilte ved at see dem smile; ei ækted
Til Samqvemsgiengield deres Smiil for dit,
Ei troede, bar dem i dit Hiertes Hierte,
Som jeg har; mine Haar er graa, og saa
Er deres, Raadets Kloftes, jeg erindrer,
Da alles Lokker var som Ravnevinger,
Da vi drog ud at giøre Bytte trindtom
De falske Muselman fraevne Der.
Og kan jeg see dem blodbesudlede?
Hvert Stød mod dem pil være mig et Selvmord.

Israel.

O Doge! denne Vaklen er uværdig
Et Barn; gaaer du ei anden Gang i Barndom,
Gienkald din Styrke til din egen Idræt,
Beskiæm ei saa dig selv og mig! Ved Himlen,
For vilde jeg selv nu opgive eller
Mislykkes i vort Forehavende,
End see deMn and, jeg ære, synke til

Saa usel Blødhed fra en høi Beslutning!
Du har seet Blod i Kamp, udøst det, baade
Dit Blod og Andres, kan du gyse for
Faa Dryp af skimlede Vampyrers Vater,
Der kun giengive, hvad de Millioner
Afpresset har!

Marino.

Bær over med mig, Skridt
For Skridt og Slag for Slag jeg med dig deler,
Tro ei, jeg vakler; Nei! det just er Vished
Om Alt, hvad jeg maa gjøre, der forvolder,
Jeg skælver saa. Lad nu blot disse sidste
Uvisse Tanker have Rum, som har
Kun dig og Natten til Medvidere
Og blinde begge to; naar Timen kommer,
Det er mit Hverv at lade Klokken lyde,
At slaae det Slag, hvorved ei saa Palladser
Skal øde staae, der skal de høieste
Stamtræer hugge ned til Jorden, strøet
Med deres Frugter blødende, og til
Ufrugtbarhed nedtrædte deres Blomster.
Det vil jeg, maa jeg — det jeg svor at gjøre;
Mig intet fra min Skiæbne vende kan.
Dog bæver jeg at see, hvad jeg maa være,
Og tænke, hvad jeg været har. Bær over.

Israel.

Opmand dit Bryst, sligt Nag jeg føler ei.
Jeg ei forstaaer det! hvi skal du forandres?
Frivillig handlede, og handler du!

Marino.

Saa er det! ei du føler det; ei jeg!
Jeg ellers dræbte dig paa Stædet, for
At frelse tusend Liv, og Drabet var
Ei Mord. Du føler ei; til denne Slagtning
Du gaaer, som de hoibaarne Mænd var Nød
Til Slagterbænken; naar alt er forbi,
Du fri og glad vil være rolig, toe
De blodbesmykte Hænder; o men jeg,
Der overgaaer i grædselige Blodbad
Dig, alle dine Fæller, jeg skal være,
Skal see og føle — Gud! o Gud! for sandt!
Og vel du gior at svare, det var saa.
Det min fri Villie er og Daad, og dog
Du feiler — Jeg vil giøre det — tvivl ei,
Frygt ei, jeg eders ubarmhiertighed
Medskyldig være vil; og dog jeg handler
Ei meer af min fri Villie, ikke meer
Af egne Følelser — mig begge drive
Tilbage, men i mig, om mig er Helved;
Som Diævelen, der troer og skiælver; jeg

Maa afskye, og dog handle! Bort, afsted!
Gaae du til dine Fæller; jeg vil ile
At samle vort Palladses Mænd. Tvivl ei!
San Marcos store Klokke alt Venedig
Skal vække, myrdede Senat undtagen,
Før Solen straaler over Adria,
Skal høres Røst af Graad, der Vandets Brusen
I Blodets Skriig skal drukne! jeg er
Besluttet.

Israel.

Af mit Hierte! hold dit Udbrud
Af Lidenskaber fast i Tomme, mindes,
Hvad disse Mænd har giort mod dig, og at
Paa Offringen skal følge Aldere
Af Frihed og Lyksalighed for denne
Af Lænker frelste Stad; en sand Despot
Affolket harde Riger, og ei følt
Den store Ruelse, der dig har pint,
Ved de saa Folksforrædere at straffe.
Tro mig, det var en meer utidig Medynk,
End Statens sidste Naade var mod Steno.

Marino.

Mand! der du slog den Streng, der al Natur
Udjager af mit Hierte! Til vort Værk!

De gaae.

Fierde Act.

Første Scene.

Patricieren Lioni's Pallads, Lioni aflægger en Maske og Kappe, de venetianske Nobiles gik ude med, en Tiener er med ham.

Lioni.

Jeg vil til Ro, ret træt af dette Bilde,
Det gladeste, vi mange Maaneder
Har havt og dog, jeg veed ei hvi; ei mindre
Det mig, en Tungsind gik mig giennem Hiertet,
Der i den flygtigste Bevægelse
Af Dandsen; Die skiondt i Die, Haand
I Haand forenet med mit Hiertes Skienne;
Nedtrykte mig, og giennem Siælen isned
Mit Blod, til Damp som Død steeg paa min Pande.
Jeg strøbte Tanken at bortlee; det gik ei.
Igiennem al Musik, mig klang for Øre,
En Klokke lydeed, tydelig og klar,
Skiondt lav og fiern, som adriatisk Bølge
Sig hæver over Stadens Surr ved Nat
Mod Lidos ydre Bolværk slaaende.

Saa at jeg Hvitiden forlod, for den
Sin Hvide naaede, og min Hovedpude
Omsavne vil om mere rolig Tanke,
Hvis ei om Glemsel. Tag, Antonio!
Min Maske og min Kappe, og tænd Lampen
I Kamret.

Antonio.

Ja Signor! befaler I
Forfriskning?

Lioni.

Ingen uden Søvnen, der
Ei vil befales. Lad mig haabe den!

Antonio gaaer.

Endskiøndt mit Bryst er ængstligt, vil jeg prøve,
Om Luften ikke stille vil min Aand,
Guddommelig er denne Nat. Skyvinden,
Der blæste fra Levant, krøb i sin Hule.
Fuldmaanen klarnet er! o hvilken Stilhed!

Gaaer til et aaben Gitter.

Hvor modsat mod den Scene, jeg forlod!
Hvor ranke Kerter blusse, Sølverlamper
Meer blege blinke langs betrukne Vægge,
Og over stridigt Mulm, der i de store
Og skumle Gallerier har sit Tilhold,
En Glimtemasse kunstigt Lys udsprede,

Der viser Alt, men intet, som det er.
Hvor Ælde prøved at gienkalde det
Forgangne, efter lange Strid at naae
Ungdommens Hy ved Natbords tunge Møie,
Og mangt et Blik i alt for sandru Speil;
I hele Prydelsernes Stolthed brasked,
Sig glemte selv, og stoled paa Bedraget
Af løi lige Straaler, der frembise,
Men dølge, tr.ede sig forglemt, og søges.
Hvo Ungdom, der ei trængte til, ei tænkte
Paa de forlængelige Tillæg, ødsled
Sin sande Blomstren, Helsen, Brudeskionhed
I usund Trængsel af oppustede
Og drimlende Tilbedere, og ødte
Dens Hviletimer i den Drom, at det
Var Lyst, og skal saaledes øde dem,
Til Morgensol paa blege K nder og
Indfaldne Sine strømmer, der ei skulde
End mangt et Aar hart sligt Udseende,
Musiken, Gæstebudet, Vinene,
Og Krandse, Rosedusten, Blomsterne,
De Tindrevine, Funkleprydelser,
De hvide Arme, de ravnsorte Haar
De Lokker og de Armbaand, Svanebarme
Og Halsbaand, selv et Indien, men ei

Forblinded Øiet, som hvad det omgav,
De tynde Klædemon, som lette Skyer,
Der svæved mellem Himlen og vor Stirren,
De Fedder, spillende, og smaa, som Sylpher,
Bebudende forborgne Symmetrie
Af skiønne Former, som saa deilig ende,
Og alt den svimle Scenes Skuffende,
Dens falske og dens sande Tryllerier,
Natur og Kunst, der svam for svimle Øie,
Der Skiønhedssynet drak, som svedne Pilgrim
I Arabs Sand det falske Øiensblændsel,
Der hans bedragne Tørst klar Sø frembyder,
Er borte. Rundt om mig er Stierner, Vande,
I Oceanet speilte Verdener,
Et Syn guddommeligere, end Kerter,
Et broget Glas tilbagekaster; og
Det store Element, der er for Rummet,
Hvad Hav for Jorden, spreder sølvblaa Dyb
Ved Vaarens første Aandedrag formildet.
Paa skiønne Vei den høie Maane seiler,
Blidt glidende hen over høie Mure,
Af ranke Borge, svømgiordede
Palladser, med Pillarer af Porphyr,
Og kostelige Frontespis, udzirte,
Med østerlandske rige Marmorbylte

Som Altere opstillede langs brede
Canal, hver synes en Trophee for mægtig
Bedrift, optaarnet ud af Vandene
Knap mindre sælsomt, end de meer uhyre
Og londomsfulde Bygningskunstens Kiæmper,
De Titansværker, i Ægyptens Sletter
Som pege hen paa Old, der andet Minde
Ei have: Alt er venligt; intet rører
Sig barsk; men harmonerende med Natten
Alt, hvad som gaaer, henglider som en Aand,
Sovnløse Elskers vaagne Citharklang
Til vagtsom Herskerinde, versom Aabning
Af Vindueskarmen, visende, han ei
Er uhørt, medens hendes unge Haand
Skiønt som det Maaneskin, hvoraf den synes
En Deel, saa fiin og hvid, den skiælver i
Begreb at aabne det forbudne Gitter
For at indlade Elskov i Musik,
Hans Hierte bringer til at bæve, som
Hans Lyres Strenge ved Beskuelsen,
Phosphorisk Aareslag; og snare Glimt
Af fierne Lys fra glidende Gondoler,
Og Gienspørgstemmerne fra Baadsmandskoret,
Der svarer Vers for Vers; en skummel Skygge
Hen ad Rialtobroen, et glimrende

Palladstag eller, kegleformigt Spiir;
Det er de Syn, de Lyd, der giennemvandre
Havbygte jordbeherskende Venedig.
Hvor sød og qvægsom er den stille Time!
Jeg takker dig, o Nat! du har bortjaget
De græsselige Anelser, i Trængslen
Jeg kunde ei adsprede, og velsignet
Af stille venlige Indflydelse,
Jeg vil nu til min Seng, endskiøndt at hvile
Er næsten at fornærme Nat, som denne.

Der høres Banken udenfor.

Tys! hvad er det! og hvo paa denne Tid?

Antonio kommer ind.

Antonio.

Signor! en Mand, i Ærende, der haster,
Bønfalder om at lades ind.

Lioni.

En fremmed?

Antoni

Hans Ansigt er indhyllet i hans Kappe,
Men Røst og Adfærd synes mig bekiændt.
Jeg spurgde om hans Navn; men det han synted
Uvillig at betroe, undtagen Eder
Indstændig beder ham at blive indladt.

Lioni.

En sælsom Tid, mistænkeligt hans Adfærd,
Og dog er liden Fare! det er ei
I dettes Huse, Ædlinge anfaldes.
Dog, skiendt jeg veed ei at jeg nogen Fiende
Har i Venedig, det vil være vist
At bruge nogen Varsomhed. Indlad ham,
Og gaae, men il at kalde nogle op
Af mine Mænd, der vente kan derude.
Hvo kan det være!

Antonio gaaer ud, og kommer ind med Bertram indhyllet i sin Kappe.

Bertram.

Signor Lioni!
Jeg har ei Tid at spilde, du ei heller,
Bortsend den Tiener! ene ønsked jeg
At være med dig.

Lioni.

Stemmen synes Bertrams;
Gaae ud Antonio.

Antonio gaaer.

Nu Fremmede!
Hvad vil du paa en saadan Tid?

Bertram kaster Kappen.

Min ædle
Patron! en Bøn, I Bertram, Eders arme
Client bevilged mange, læg den ene
Dertil, og giør ham lykkelig!

Lioni.

Du mig
Har kiendt fra Drengeaar, bestandig rede
At staae dig bi i alt, hvad var til den
Forfremmelse, som anstaaer Nogen i
Din Stilling; jeg det vilde love, inden
Din Bøn jeg hørte, dersom ikke Tiden,
Din Adfærd, denne fære ilsomme
Maneer at bede, mig Mistanke gav,
Besøget har en landomsfuld Betydning.
Men tal — hvad er der hændt: en ubesindig
Og pludselig Tumult, et Glas formeget,
Et Slagsmaal og et Drab! blot Hverdagsting!
Naar du kun ei har udøst Adelsblod,
Jeg lover for din Frelse; men saa maa
Du bort, thi vrede Slægtninge og Venner
I Hævnens første Udbrud i Venedig
Er dødeligere end Lovene.

Bertram.

Signor! jeg takker, men ...

Lioni.

Men hvad! I har
Ei lagt ilsindet Haand paa nogen af
Vor Stand? hvis det er saa, afsted og flye,
Og tilstaae mig det ei! Jeg vilde dig
Ei slaae! men da jeg torde dig ei frelse,
Den, der udgydet har patricisk Blod ....

Bertram.

Jeg kommer for patricisk Blod at frelse,
Ei at udgyde det! og derfor maa
Jeg være snar; thi hver Minut kan spilde
Et Liv, da Tiden har sin sene Lee
Ombyttet for tveegget Sværd, og er
I færd at tage Graves Støv istæden
For Sand sit Timeglas at fylde. Gaa
Ei ud i Morgen!

Lioni.

Hvorfor ei! hvad mener
Den Trudsel?

Bertram.

Søg dens Mening ei, men gior,
Som jeg dig beder! ror dig ei, hvad end
Der rører sig, skiøndt Larm af Skarer, Graad
Af Qvinder, Skrig af Spæde, Suk af Mænd,
Og Vaabenguy, og Trommeslaaets Rullen

Trompetens Skingren, Klokkens hule Klemten
I vilde Larm forenes, gaae ei ud,
For Stormens Klokke tier, og end da ei,
For jeg er her!

Lioni.

Igien! hvad vil det sige?

Bertram.

Igien jeg siger: spørg ei! men ved Alt,
Hvad du har kiært i Himmel og paa Jord,
Ved alle dine store Fædres Siæle,
Og ved dit Haab at kappes med dem, og
Dig efterlade Afkom værdig dem
Og dig; ved Alt velsignet, hvad du har
I Minde eller Haab; Alt, hvad du har
Herefter eller her at frygte; Alt
Det Gode, du har giort med mig, det Gode,
Jeg vilde nu med større Godt giengielde;
Bliv inde, sæt din Lid til Arnens Guder,
Og mit Ord for din Frelse, hvis du gior,
Hvad jeg har raadt — hvis ei, er du forloren.

Lioni.

Jeg i Forundring alt forloren er.
Du spærmer vistnok! hvad har jeg at frygte?
Hvo ere mine Fiend r? er der slige,
Hvi er da du i Forbund med dem? du!

Og er du i sligt Forbund, hvorfor kommer
Du mig at sige det i denne Time,
Og ikke før?

Bertram.

Det kan jeg ei besvare.
Vil du gaae ud trods min trofaste Varsel?

Lioni.

Ei er jeg fød at ræddes for tom Trudsel,
Hvis Grund jeg ikke veed; til Raadets Time,
Seent eller snart, jeg ikke findes skal
Iblandt de Udeblevne.

Bertram.

Siig ei saa!
Engang endnu! er du bestemt at gaae?

Lioni.

Jeg er! og ingen Ting mig hindre skal.

Bertram.

Saa Himlen naade da din Siæl. Farvel.
Vil gaae.

Lioni.

Bliv! der er meer i dette, end min Frelse,
Som gior, jeg kalder dig tilbage. Saa
Maa vi ei skilles! Bertram! jeg har kiændt
Dig længe!

Bertram.

Fra vor Barndom, du var min
Beskytter; i de muntre Børneaar
Da Rang forglemmer, eller rettere
Er end ei lært at mindes kolde Forret,
Vi leged sammen; vore Lege, Smiil
Og Taare ofte blandedes; min Fader
Var en Client af din; jeg neppe mindre
End Fosterbroder af hans Søn; Aar saae
Os sammen! skiønne hiertelige Timer!
Gud! hvilken Forskiel mellem dem og denne?

Lioni.

Du Bertram! du er den, der dem har glemt.

Bertram.

Ei nu, ei nogensinde! hvad end hændes,
Jeg vilde reddet dig; da Manddomsaar
Vi naaede, du dig offred Staten, som
Anstaaer din Stand, og mere ydmyg Bertram
Blev til den ringes Arbeid overladt,
Du ei forsaged mig; og sleeg min Lykke,
Ei hoit, var Skylden ikke hans, det tit
Mig frelste og mig understotted, naar
Jeg kiæmped mod Omstændigheders Strøm,
Der svagere bortriver; Adels Blod
Randt aldrig i meer ædelt Hierte, end

Dit sig har viist mod mig, den fattige
Plebejer Bertram; ligned ikkun dine
Medsenatorer dig!

Lioni.

Hvorledes? hvad
Har du at sige mod Senatet?

Bertram.

Intet.

Lioni.

Jeg veed, der er opirrede Gemytter,
Urolig mumle qualt Forrœderi,
I Vraaer lure, gaae forklœdte ud
Forbandelser at hviske Natten til,
Afskedte Soldater, utilfreds
Ildgiœrningsmœnd, fortvivlte Svirebrœdre
I Kipper larmende! ei flokkes du
Med slige! viist nok paa den sidste Tid
Har jeg tabt dig af sigte, men du pleied
Et stille Liv at føre, bryde Brødet
Med brave Fœller, have muntert Aasyn.
Hvad er nu over dig? i hule Die
Og blege Kind, urolige Gebœrder,
Sorg, Skam, Samvittighed at stride synes
At ødelœgge dig!

Bertram.

For falde Sorg
Og Skam paa det bandsatte Tyrannie,
Der er i selve Luften i Venedig,
Gier Mænd vanvittige, som i de sidste
Pestlimer, der afsindig skille Siælen
Fra Legemet.

Lioni.

Dig have Niddinger
Havt blandt sig, ei er det dit gamle Sprog
Ei dine egne Tanker, Bertram! dig
En Usling har med Ildesind beruset;
Men saa maa du ei tabes, du var god
Og om, ei skabt til slige lumpne Daad,
Som Last og Nedrighed vil faae dig til.
Bekiænd, sæt Liid til mig — du kiænder min
Natur! hvad er det, du og dine er
Forbundne til at giøre, at det skulde
Din Ven, eenbaaren Søn af ham, som var
Din Faders Ven, saa at vor gode Villie
Er Arv, vi vore Efterkommere
Bør efterlade, som vi fik den, eller
Forøget! hvad er — siger jeg, det, du
Skal giøre, at jeg skulde troe dig farlig,
Og som en skranten Pige holde Huset.

Bertram.

Adspørg mig ikke mere! jeg maa bort.

Lioni.

Og jeg skal myrdes! sig! var det ei saa,
Du sagde? gode Bertram!

Bertram.

Hvo har talt
Om Mord! hvad har jeg sagt om Mord! det er
Usandt! jeg har ei nævnet sligt et Ord.

Lioni.

Det har du ei, men af dit Ulveøie,
Saa ændret fra, hvad jeg har kiændt det, stirrer
Blodmanden! er mit Liv dit Maal, da tag det!
Jeg er uvæbnet! og da bort! ei vilde
Mit Liv jeg holde under slige Kaar,
Af slige Væsners lunefulde Naade,
Som du, og de, der satte dig til Dagværk.

Bertram.

Før jeg dit Blod udgyder, mit jeg vover.
Før end eet Haar paa dig jeg krummer, jeg
I Fare sætter tusend Hoveder,
Og nogle ædle, ædlere endog
End Dit.

Lioni.

Er det dog saa? undskyld mig, Bertram!

Ei er jeg værd til ene at undtages
Af slige høie Hekatomber. Hvo
Er de, der er i Fare, og giør Faren?

Bertram.

Venedig, og Alt, hvad det eier, er
Uenigt, som et Huus imod sig selv,
Og vil gaae under inden Morgengry.

Lioni.

Meer Hemmelighed! og det grædselig!
Men nu, du eller jeg, maaskee vi begge
Paa Undergangens Bredde staae! tal ud!
Og du er frelst, og ærefuld; thi det
Er ærefuldere at frelse end
At staae, og det i Mørke; Bertram! sy!
Det var ei Dont for dig; hvor vilde det
See ud, at see dig bære Hovedet
Af den, hvis Hierte var dig altid aabent
Paa Spyd for ved det grubetagne Folk!
Og saa min Lod tør blive; thi jeg sværger,
Hvad Faren eller Straffen er ved din
Angivelse, jeg gaaer, med mindre du
Forklarer Grunden, og mig viser Følgen
Af alt, som bragde dig herhid.

Bertram.

Er der

Bertram.

Adspørg mig ikke mere! jeg maa bort.

Lioni.

Og jeg skal myrdes! sig! var det ei saa,
Du sagde? gode Bertram!

Bertram.

Hvo har talt
Om Mord! hvad har jeg sagt om Mord! det er
Usandt! jeg har ei nævnet sligt et Ord.

Lioni.

Det har du ei, men af dit Ulveøie,
Saa ændret fra, hvad jeg har kiændt det, stirrer
Blodmanden! er mit Liv dit Maal, da tag det!
Jeg er uvæbnet! og da bort! ei vilde
Mit Liv jeg holde under slige Kaar,
Af slige Væsners lunefulde Naade,
Som du, og de, der satte dig til Dagværk.

Bertram.

Før jeg dit Blod udgyder, mit jeg vover.
Før end eet Haar paa dig jeg krummer, jeg
I Fare sætter tusend Hoveder,
Og nogle ædle, ædlere endog
End Dit.

Lioni.

Er det dog saa? undskyld mig, Bertram!

Ei er jeg værd til ene at undfages
Af slige høie Hekatomber. Hvo
Er de, der er i Fare, og giør Faren?

Bertram.

Venedig, og Alt, hvad det eier, er
Uenigt, som et Huus imod sig selv,
Og vil gaae under inden Morgengry.

Lioni.

Meer Hemmelighed! og det grædselig!
Men nu, du eller jeg, maaskee vi begge
Paa Undergangens Bredde staae! tal ud!
Og du er frelst, og ærefuld; thi det
Er ærefuldere at frelse end
At staae, og det i Mørke; Bertram! sy!
Det var ei Dont for dig; hvor vilde det
See ud, at see dig bære Hovedet
Af den, hvis Hierte var dig altid aabent
Paa Spyd for ved det grubetagne Folk!
Og saa min Lod tør blive; thi jeg sværger,
Hvad Faren eller Straffen er ved din
Angivelse, jeg gaaer, med mindre du
Forklarer Grunden, og mig viser Følgen
Af alt, som bragde dig herhid.

Bertram.

Er der

Ei Raad at frelse dig? Minuter flye,
Og du forloren er; min eneste
Velgiører! du den eneste, der var
Bestandig mod mig gjennem hver Forandring.
Men gior mig ikke til Forræder! Lad
Mig frelse dig; men spar min Ære.

Lioni.

Hvor
Kan Ären være i et Morderforbund?
Hvo er Forræder uden imod Staten?

Bertram.

Et Forbund altid er en Pagt, og binder
Desmeer et ædelt Bryst, naar Ord maa gielde
For Love; ei i mine Tanker er
Forræder lig med den, hvis hunslige
Forræderi jog Dolken i det Bryst,
Der stoled paa hans Trofasthed.

Lioni.

Og hvo
Vil stode den i mit?

Bertram.

Ei jeg! jeg kunde
Opspændt min Siæl til Alt undtagen dette.
Du maa ei døe og tænk hvor dyrebart
Dit Liv er, naar saa mange Liv jeg vover,

Ja, Livets Liv, ufødde Slægters Frihed,
For ei at være den Snigmorder, du
Mig kalder vrangelig! endnu engang
Besværger jeg dig, gaae ei over Tærsklen!

Lioni.

Forgiæves! dette Øieblik jeg gaaer.

Bertram.

Venedig da gaae under, før min Ven!
Jeg vil opdage, hilde, røbe, hærge
O, hvilken Nidding bliver jeg for dig?

Lioni.

Siig for, din Vens og Statens Redningsmand!
Tal! dvæl ei! alle de Belønninger
Hver Sikkerhed for Frelse og for Velfærd
En Riigdom, som den Staten tilstaaer til
De værdigste iblandt dens Tienere,
Ja Adel selv jeg dig forvisser, naar
Du er oprigtig og bodfærdig.

Bertram.

Jeg
Det har bekiænkt — det maa ei skee — du veed,
Jeg elsker dig; at her jeg staaer, er et
Beviis, endskiøndt det sidste, ei det mindste.
Men da jeg nu har giort min Pligt mod dig;

Jeg den maa giøre mod mit Land. Farvel!
Vi ſees ei meer i dette Liv. Farvel!

Lioni.

Hvordan? Antonio! Pedro! vogter Dørene!
Lad ingen ſlippe ud! tag denne faſt.

Antonio og andre bevæbnede Tienere komme ind, og gribe Bertram.

Vogt, I ei giør ham Ondt; mit Sværd, min Kaabe,
Beſæt med fire Aarer min Gondol!
Snart! vi vil til Giovanni Gradenigo
Send efter Marc Cornaro. Frygt ei, Bertram!
Fornødne Vold er for din Sikkerhed,
Ei mindre end for offentlige Vel.

Bertram.

Hvorhen vil du mig føre fangen?

Lioni.

Først
Til Dieci, saa til Dogen!

Bertram.

Dogen?

Lioni.

Vist!
Er han ei Statens Hoved!

Bertram.

Kan saa være,
Ved Daggry!

Lioni.

Hvad betyder det? — Men vi
Vil snart faae Alt at vide.

Bertram.

Er det vist?

Lioni.

Saa vist, som alle milde Midler det
Kan giøre; slaae de feil, du kiender Dieci
Og deres Domstol, veed, San Marc har
Fængsler
Og Fængslerne en Pinebænk.

Bertram.

Saa brug
Den inden Daggry, der nu hasler frem
Paa Himlen. Eet sligt Ord endnu; og I
Omkomme Mand for Mand ved samme Død,
Mig tiltænkt var.

Antonio kommer ind igien.

Gondolen ligger klar.
Signor! alt er istand.

Lioni.

Bevogter Fangen!

Bertram! vi tales ved paa Veien til
Magnifico, den vise Gradenigo.

De gaae.

Anden Scene.

Det hertugelige Pallads, Dogens Gemak.

Marino og hans Broderſon Bertuccio Faliero.

Marino.

Er alle Huſets Mænd nu mynſtrede!

Bertuccio.

Opſtilte, længſelfulde efter Løsnet
De i vor Borggaard ved St. Polo ſtaae
Jeg kommer Eders ſidſte Bud at hente.

Marino.

Vel, om der havde været Tid at ſamle fleer
Hid fra mit eget Læn, Val di Marino,
Af vore Mænd, men nu det er for ſilde.

Bertuccio.

Mig tykkes, Herre! det er bedre ſaa.
Vort Mandſkabs pludſelig Tilvæxt havde
Opvakt Mistanke, og ſkiøndt tro og dierve
Lehnsmændene fra denne Egn er alt
Vor vilde, trættekiære, til at have

Bevaret længe hemmelige Krigslugt,
Der til slig Tieneste fornoden er,
Til vi er færdige med vore Fiender.

Marino.

Sandt, men naar Løsenet engang var givet,
De just var Mændene til sligt et Togt;
Bytrællene har alle eget Hensyn,
Har Fordom for og mod hin Nobile,
Der faaer dem til at gaae forvidt, og spare
Hvor Skaansel bliver Daarskab; dierve Bønder
Livegne fra mit Grevskab Val Marino
Lød deres Drots Befaling, blandt hans Fiender
Af Had og Kiærlighed ei giorde Forskiel,
Eet var for dem Marcello og Cornaro,
En Gradenigo og en Foscari,
Uvant at studse ved de tomme Navne,
At bøie Knæ for borgerligt Senat.
En væbnet Høvding deres Herre er
Og ei en Ting i Kaabe.

Bertuccio.

Vi er nok,
Og for vort Tilhængs Sindelag imod
Senatet svarer jeg.

Marino.

Vel! Terningen

Er kastet; men til krigersk Tieneste
I Feldten anbefal mig mine Bønder.
De giennem Hunners Hær lod Solen skinne,
Da gustne Borgere tilbage listed
Til deres Tælte, zittrede at høre
Paa deres egen Seirstrompet. Er der
Svag Modstand, vil du finde Borgerne
Som deres Banner, lutter Løver; men
Hvor meget er at gisre, du vil ønske
Med mig en Hob Jernbønder paa vor Bag.

Bertuccio.

Da saa du tænker, undres jeg, du dig
Bestemte til at slaae saa hurtig til.

Marino.

De Slag maa slaaes hurtig eller aldrig.
Da jeg fik overmandet skrøbelige
Og falske Nag, der rørtes om mit Hierte,
Som gamle Dages Følelser for omt
Et Øieblik hengav; jeg længtes meget
At slaae, og først for ei at give efter
For slige Nørelser, dernæst da jeg,
Paa Israel og Calendaro nær,
Ei alle disses Mod og Tro ret kiender
I Dag blandt dem tør en Forræder finde
Mod os, som tusende i Gaar mod Raadet,

Fandt mellem dem. Men er de først i Arbeid
Med Hialtet heedt i Haand, maa de afsted
For deres egen Skyld; naar først eet Slag
Er slaaet, blot den førstefødte Cains
Instinct, der stedse lurer nogensteds
I Mandens Hierte, skiøndt Omstændigheder
Det kue, drive vil de Øvrige
Som Ulve, Syn af Blod hos Skarer
Fremlokker Torst til mere, som det første
Viinbægger leder til den lange Sviir;
Og du vil finde det meer vanskeligt
At hæmme end at drive dem, har de
Begyndt; men til det Øieblik, er blot
En Lyd, et Straa, en Skygge alt istand
At vende dem tilside. Hvilken Tid
Er det paa Natten?

Bertuccio.

Næsten Daggry.

Marino.

Da
Er Tid, at Klokken lyder; er vort Folk
Paa Post?

Bertuccio.

Nu er de der; men har Befaling

At ikke slaae, for det befales dem
Fra dig ved mig personlig.

Marino.

Vel! Vil da
Den Morgen aldrig bringe disse Stierner
Til Ro, der funkle end al Himlen over?
Jeg er bestemt, forpligtet; da saa er,
Selv den Anspænding, det mig kostet har
Mig at beslutte til med Jld at luttre
Vor Republik, nu mere roligt lader
Mit Sind. Grædt har jeg, skiælvet ved at tænke
Paa denne frygtelige Pligt; men nu
Jeg har hver daarlig Lidenskab nedkuet,
Og seer den Storm, der stiger, under Øie
Som Admiralgalleiens Styrmand. Dog
Dog — Frænde! skulde du det troe, det har
Mig været større Strid, end naar Nationer
I nære Kamp saae deres Skiæbne sænket;
Hvor jeg Anfører af en Phalanx var,
Hvor Tusende var sikre paa at døe.
Ja raadent skidne Blod af saa opblæste
Despoters Aarer at udgyde, giordes
Meer nødigt mig til Jd at hærde, som
Foreviged' Timoleon, end see
Et Krigslivs Møier, Farer under Øine.

Berluccio.

Det glæder mig at see din vante Viisdom
Nedkue Furierne, som dig martred
Saa, før du blev beslemt.

Marino.

Saa var det altid
Med mig. Uroligheders Time kom
I første Idræts Glimt, da Lidenskab
End havde alt for meget Svingerom,
Men jeg i Handlingstimen stod saa rolig,
Som de, der døde laae omkring mig; det
De vidste, som mig giorde, hvad jeg er,
Og stoled paa det Herredom, jeg over
Min Harme stedse har bevaret, naar
Dens første Udbrud udøst var. Men ei
De lagde Mærke til, at der er Ting,
Der giøre Hævn til Dyd af Overlæg,
Og ei Indskydelse af blotte Vrede.
Skiøndt Loven sover, vaager Retfærd, og
Fornærmede Gemytter ofte med
Personlig Uret giøre Almeenret,
Og deres Daad dem selv retfærdiggiøre.
Mig synes, Dagen gryer; er det ei saa?
See! dine Øine ere ungdomsklare;
En Morgenfriskhed Luften sig paatager

Og Søen forekommer — i det mindste
Mig — mere graa igiennem Gittret!

Bertuccio.

Rigtig!

Af Morgnen stribes Skyen!

Marino.

Saa afsted!

See til, de ufortøvet ringe Storm,
Med første Klemten fra San Marco ryk
Med al vor Huses Styrke mod Palladset.
Der vil jeg møde dig; de Sexten skal
Med deres Skarer samme Øieblik
Dem i særskilte Hobe sætte i
Bevægelse; agt vel, du tager selv
Ved store Port din Post; ei vil jeg
Betroe de Dieci uden til os selv.
De andre, Skrabet af Patricier
Kan mætte vore Medforbundnes mere
Sorgløse Sværd: erindre, Raabet er
Altid: San Marco! Genueserne
Er komne! op til Hielp, San Marc
og Frihed!

Nu! nu til Værk.

Bertuccio.

Farvel da ædle Fremde!

I Fryhed og sand Fyrstevælde vil
Vi mødes! eller aldrig!

Marino.

Min Bertuccio!
Kom hid! et Favntag! iil! thi Dagen klarner.
Send snart mig Budskab at berette mig,
Hvor Alt staaer til, saasnart du naaer vort
Mandskab,
Og ring da — ring Stormklokken fra San Marco

Bertuccio gaaer.

Marino ene.

Han borte er! og paa hver Fodtrin røres
Et Liv! det er forbi! Nu svæver over
Venedig Morderengelen, og standser
Før han udgyder Skaalen, just som Ørnen
Sit Bytte overseer, et Øieblik
Sig veier midt i Luften, og afbryder
Bevægelsen af sine stærke Vinger
Og nu slaaer ned med sikkre Ræb! o Dag
Der langsom vandrer hen ad Vandene,
Gaa til, gaa til! Jeg vilde ikke slaae
I Mørket, men før see, at intet Slag
Gaaer feil! Og I! I blaa Søbølger; jeg
Blodfarvede har eder seet før nu,
Og dybt blodfarvede, med Genuesers

Med Saraceners, Hunners Blod, imedens
Venedigs ogsaa randt, men seierrigt;
Ublandet Rødme nu du bære maa.
Os ei barbarisk Blod forsone kan
Med denne græsselige Incarnat;
Men Fiende eller Ven i Borgerslagtning
Vil rulle! Og derfor jeg levet har
I fire Snese Aar, jeg som blev kaldet
For Stadens Redningsmand! jeg ved hvis Navn
Millioner Huer kastedes i Luften,
Og Myriaders Raab opsteeg til Himlen,
At sende mig Velsignelser og Ære
Og mange Dage — at see denne Dag.
Men denne Dag, sort i Calenderen
Skal følges af et klart Aartusende.
Halvsemsindstyve Somre overlevet
Hertugen Dandolo, for Keiserdommet
At overvinde, afslaae deres Kroner.
Jeg vil afstaae en Krone, at vor Stat
Sin Frihed kan fornye! ak ved hvad Midler?
Det ædle Maal dem maa retfærdiggiøre.
Hvad er saa Draaber menneskeligt Blod?
Det usandt er, ei menneskeligt er
Tyranners Blod; som kiødelige Diævle
De nære sig af vort, til det er Tid

At give dem til Gravene, de giorde
Saa folkerige! Verden! Mennesker!
Hvad ere I, og vore bedste Planer,
At vi maa virke ved Forbrydelse
Forbrydelse at straffe? at vi slaae,
Som Døden havde kun den ene Port,
Da saa Aar giorde Sværdet overflødigt?
Og jeg paa ukiændt Riges Bred saa mange
Herolder dog foran mig sende maa!
Derpaa jeg ei maa gruble.

En Pause.

Tys! var det ei
En Mummel, som af fierne Stemmer! og
Et Fodtramp i en krigerisk Forening.
Hvad Gienfærd selv af Lyd dog Ønsker vække?
Det kan ei være! Løsnet har ei lydet! —
Hvi dvæler det? Min Frændes Sendebud
Til mig nu skulde være underveis,
Han selv maaskee tilbagedrager nu
Paa tunge Hængsel hvinende den steile
Taarnport, hvor dumpe store Spaadomsklokke
Sig svinger, aldrig lydende undtagen
Ved Fyrstedødsfald, eller Statens Fare,
For gyselige Varsler at uddrøne.
Sin Pligt den giøre nu; og denne Klemten,

Dens rædsomste og sidste være! Lyd,
Til stærke Taarn selv rokker! — hvad? end kaus!
Jeg vilde gaae, hvis ei min Post var her,
Til en Foreningspunkt for alle de
Tit ueens Elementer, der udgiøre
Det Slags Forbindelse, i Strid at holde
De vaklende og skrøbelige sluttet.
Thi hvis de skal til Kamp, det bliver her,
Her i Palladset Kampen bliver tættest.
Her maa min Post da være, som det egner
En Overstyrer! tys, han kommer, kommer,
Bertuccios min kiække Frændes Sending!
Hvad nyt? er han paa Marschen? har han ilet!
De her! alt ude er — dog jeg vil prøve.

En Signor di Notte kommer med Vagt o. s. fr.

Signor d. N.

Jeg — Doge! hæfter dig, som Landsforræder.

Marino.

Din Fyrste, mig, som Landsforræder! hvo
Er den, der under slig Befaling tør
Indklæde eget Landsforræderi?

Signor viser en Befaling.

Fra Dieci samlede see her Befaling!

Marino.

Og hvor er de, og hvorfor samlede?

Ei lovlig være kan en slig Forsamling,
Før Fyrsten har Forsæde der! den Pligt
Er min, paa din paalægger jeg dig, giv
Mig ubehindret Bortgang, eller ledsag
Mig selv til Raadsgemakket.

Signor.

Doge! det
Maae ikke være, heller ei er de
I vante Raadshal, men i Frelserklostret
De sidde.

Marino.

Du tør være mig ulydig!

Signor.

Jeg tiener Staten, og maa tro den tiene.
Befalingen er deres Villie,
Som styre den.

Marino.

Og indtil den Befaling
Har Underskrift af mig, er den ulovlig,
Og brugt som nu, oprorisk. Har du vel
Betænkt Værdien af dit Liv, at saa
Du tør paatage dig et lovløst Hverv?

Signor.

Min Pligt er ei at svare, men at handle;

Her er jeg sat som Vagt ved din Person,
Som Dommer ei, at høre og afgjøre.

Marino afsides.

Jeg Tid maa vinde — naar Stormklokken lyder,
Alt end kan vorde vel! Jil, Frænde! iil!
Vor Skiæbne i Vægtskaalen zittrer. Vee
De overvundne, Fyrste eller Folk,
Raad eller Trælle.

S. Marcos store Klokke lyder.

Tys! den lyder, klemter!

Høit.

Signor di Notte og I Leiesvende!
Der svinge hyret Stav i Angest, hører
Det eders Klokke er! svulm, muntre Klemten!
Nu Trælle! nu hvad Bod for Eders Liv!

Signor.

Forvirring! i Gevær! bevogter Døren!
Alt er forbi, hvis ei vi bringe snart
Hin frygtelige Klokke til at tie.
Befalingsmanden har forfeilet Veien,
Sit Hverv, hvis ikke mødt uforudseet
Og rædsom Hindring! ryk Anselmo strax
Til Taarnet med dit Mandskab! Resten blive
Hos mig!

En Deel af Vagten gaaer.

Marino.

Du Usling, dersom du vil have
Dit usle Liv, bønfald derom; du har
Det ikke een Minut i Fæste nu,
Ja send du dine usle Stimænd bort,
De komme ei tilbage.

Signor.

Lad saa være!
De døe i deres Pligt, og saa vil jeg.

Marino.

Giæk! høie Dreng ad mere ædelt Bytte
End dig og usle Myrmidoner flyver.
Lev, naar du ei ved Modstand vækker Fare,
Og lær, hvis saa formørket Siæl kan taale
At stirre paa Soelstraalen, fri at være.

Signor.

Lær du at være Fange — det er ophørt,
Forræderlosnet, der Blodhundepoblen
Paa sit Patricierbytte hidset skulde.
Dødsklokken slog; men det er ei Senatets.

Marino efter en Pause.

Alt tyst! og alt er tabt.

Signor.

Nu Doge! nu

Anklag mig som oprørisk Træl af et
Oprørisk Raad! har jeg ei giort min Pligt!

Marino.

Tys, Uting! du har giort en værdig Daad,
Blodlønnen høstet; de, som bruge dig,
Dig vil belønne. Men du blev udsendt
At vogte, ei at snakke, nys du sagde.
Giør da din Pligt; men lad det skee i Taushed,
Som dig anstaaer, da jeg, endskiøndt en Fange,
Din Fyrste er.

Signor.

Den Ærefrygt, der skyldes
Din Rang, jeg agted ei at overtræde.
Her jeg skal lyde dig.

Marino afsides.

For mig er intet
Tilbage meer end blot at døe; og dog
Hvor nær ved Held! Jeg vilde have faldet
Med Stolthed i Triumphens Time, men
Saaledes at gaae Glip deraf!

En anden Signor di Notte med Bertuccio Faliero fangen.

Signor.

Vi greb ham
I Gierningen, som han kom ud fra Taarnet,

Hvor efter hans Befaling, paa Anvrdning
Fra Dogen, Løsnet var begyndt at lyde.

Signor.

Er alle Veiene, der føre til
Palladset, vel forsikkrede?

Anden Signor.

Det er de.
Dog ligemeget! alle Høvdinger
I Lænker er, og nogle i Forhør alt;
Adsplittet Følget er, og mange tagne.

Bertuccio.

Farbroder!

Marino.

Det forgiæves er at stride
Mod Lykken! Ween fra vort Huus er vegen.

Bertuccio.

Hvo skulde troe det! Ak eet Øieblik
Tilforn!

Marino.

Det Øieblik Tidsalderes
Udseende forandret vilde. Dette
Til Evigheden giver os; vi det
Som Mænd vil møde, hvis Triumph ei hænger
Af Lykken, men der vide Alt i Alt
Hver Skiæbne lig at giøre deres Siæle.

Forsag ei! kort er kun den Overgang.
Jeg vilde gaae alene, men hvis de,
Som er sandsynligt, sende os tilsammen,
Vi værd os selv og vore Fædre gaae.

Bertuccio.

Ei, Frænde! skal jeg giøre Eder Skam!

Første Signor.

Signori! vor Befaling er at vogte
I særskilt Kammer, begge, hver for sig,
Til Raadet kalder eder frem for Dommen.

Marino.

Vor Dom! vil De endnu til allersidst
Fortsætte deres Giækkespil ... Dog lad dem
Behandle os, som vi dem vilde handlet,
Med mindre Pomp! det er kun Lykkespil
Imellem Drabsmænd, der har kastet Lod
Om første Død, og de har vundet Spillet
Ved falske Terninger! Hvo var vor Judas?

Signor.

Der er jeg ei befoiet at besvare.

Bertuccio.

Jeg svare vil for dig — det er en Bertram,
Der nu for lønlig Junta giør Forklaring.

Marino.

Den Bergamasker Bertram! hvad for usle

Redskaber vi arbeide med, at slaae,
Og frelse. Dette Creatur, af dobbelt
Forræderi nu sort, vil høste Løn
Og Ære, præges i Historien
Med Giæssene paa Kapitol, der qvækked,
Til Rom blev vakt, og aarlig fik Triumph,
Mens Manlius, der fældte Gallerne,
Blev styrtet ned af tarpejanske Klippe.

Første Signor.

Han ponsed paa Forræderi, og søgte
At styrte Staten!

Marino.

Han den havde frelst,
Og søgte blot at rette, hvad han reddede!
Dog spildte Ord! Signor! til eders Giærning.

F. Signor.

Signor Bertuccio, vi eder maa
Henføre i et indre Værelse.

Bertuccio.

Farvel Farbroder! om vi mødes skal
Igien i dette Liv, jeg veed ei, men
Maaskee de lade vore Asker blandes.

Marino.

Og vore Sicele, der dog skal fremgaae
At gisre, hvad vort skrøbelige Leer
Saaledes hildet, glipped i. Ei kan
De qvæle deres Minder, der dem vilde
Nedstyrtet fra en skyldig Throne. Slige
Exempler finde Arvinger, skiondt silde.

Femte Act.

Første Scene.

Consiglio di Diecis Hall, hvor de ere samlede med de tilforordnede Senatorer, der ved de Sammensornes Proces ved Marinos Forræderi, udgiorde, hvad der kaldtes Giunta, Vagt, Officerer o. s. v. Israel Bertuccio og Philip Calendaro som Fanger. Bertram, Lioni Vidner o. s. v.

Benintende den øverste af Dieci.

Nu, efter deres mange aabenbare
Forbrydelser saaledes er beviste,
Staaer kun tilbage, at vi over de
Forhærdede afsige Lovens Dom.
En veesuld Hverv for dem, som høre, og
For dem, som den afsige. Ak at det
Mig skulde ramme, mine Embedsdage
I alle Fremtidsaar skal brændemærkes,
Som Minder om høist nedrigt og forviklet
Forræderi mod fri retsærdig Stat,
Af hele Jorden kiændt som Christenhedens
Formuur, mod Saracen, schismatisk Græker,
Vild Hunner, og vel saa barbarisk Frank

En Stad, der Indiens Rigdom aabned for
Europa, sidste Romertilflugtssted
Mod Attila, Altovervælderen;
Havdronningen, det stolte Genuas
End stoltere Medbeilerinde. Det
Var for at undergrave Thronen i
En saadan Stad, at de forlorne Mænd
Har vovet og forbrudt et værdløst Liv.
Thi lad dem da døe Døden.

Israel.

Vi er rede.
Det Eders Pinsler virked for os. Lad
Os døe!

Benintende.

Hvis end I noget har at sige,
Der vilde Eders Strafs Formildelse
Udvirke, Giuntaen vil høre Eder,
Hvis I har noget at bekiænde, er
Nu Tid; maaskee det Eder gavne tør.

Israel.

Vi staae at høre, ei at tale.

Benintende.

Eders
Forbrydelse er fuldelig af Eders
Medskyldige bevisst, og alt hvad dem

Til Hielp Omstændighed kan føie; men
Vi vilde fuld Tilstaaelse om Eders
Forræderi af eders Læber høre.
Paa Bredden af det frygtelige Svælg,
Hvorover ingen kom tilbage, Sandhed
I Himmel og paa Jord kun gavner Eder.
Siig, hvad var Eders Grund?

Israel.

Retfærdighed.

Beninkende.

Hvad Eders Formaal?

Israel.

Frihed!

Beninkende.

Du er kort.

Israel.

Saa er mit Liv; jeg var opdraget til
Soldat, ei til Senator.

Beninkende.

Du maaskee
Ved denne diærve Korthed Dommerne
At trodse troer til at udsætte Dommen.

Israel.

Vær I saa kort som jeg, og tro, den Naade
Jeg din Tilgivelse vil foretrække.

Benintende.

Er dette alt dit Svar til Retten?

Israel.

Gaa!

Spørg dine Pinebænke, hvad de har
Udpint af os; spænd os derpaa igien!
End har vi noget Blod tilbage, nogen
Svag Følelse af Smerte end i de
Forpinte Lemmer; men det tør I ei;
Thi døe vi der — Lidt Liv I os har levnet
Paa martermætte Pinebænk at nyde —
Det offentlige Skuespil I tabe,
Hvormed I til fremdeles Slaveri
Vil kyse eders Slaver. Sukke er
Ei Ord, ei Dødskamp er Samtykke, ei
Bekræftelse er Sandhed, skulde end
Naturens Følelse for stakket Liise
Til en Usandhed Sielen overmande,
Vi maa da taale eller døe?

Benintende.

Siig, hvo
Var Eders Medforbrydere?

Israel.

Senatet.

Venintende.

Hvad mener du?

Israel.

Spørg Folket ad, som lider,
Hvem ved patriciske Forbrydelser
I til Forbrydelsen har drevet selv.

Venintende.

Du kiænder Dogen?

Israel.

Jeg har tient med ham
I Feldt ved Zara, da du her dig baned
Vei som Sagfører til din Værdighed;
Vi voved vore Liv, imedens du
Kun satte Andres Liv i Fare, ved
Anklage eller Forsvar, ligegodt.
I vorigt kiænder alt Venedig Dogen
Af hans Bedrifter, Raadets Krænkelser.

Venintende.

Du har havt Møde med ham.

Israel.

Jeg er træt,
End mere træt af Eders Spørgsmaal, end
Af Eders Pinsler; jeg beder, skrid
Til Dommen.

Beninteude.

Dom nen kommer! Calendaro
Og du, hvad har du at anføre, hvi
Du ikke skulde dømmes?

Calendaro.

Jeg aldrig var
En Mand af mange Ord, og nu kun saa
Tilbage har at yttre.

Beninteude.

En fremdeles
Anvendelse af Bænken hist din Tone
Forandre tør.

Calendaro.

Hvist rimeligt, den vil,
Saa gjorde dens Anvendelse tilforn;
Men ei den vil forandre mine Ord,
Og hvis den gjorde det ....

Beninteude.

Hvad da?

Calendaro.

Vil min
Bekiændelse paa Pinebænken være
Lovgyldig?

Beninteude.

Sikkerlig!

Calendaro.

Hvo den Forbryder

End er, jeg for Forræderi anklager?

Benintende.

Ustridig vil han blive stilt for Retten.

Calendaro.

Og paa det Vidnesbyrd vil han aflives?

Benintende.

Er din Bekiændelse omstændelig

Og suld, han vil for Retten staae paa Livet.

Calendaro.

Da vogt dit stolte Selv vel, Præsident!

Thi ved den Evighed, der ad mig gaber,

Jeg swærger, du, du ene være skal

Forræderen, jeg paa hin Pinebænk

Angiver, spændes jeg der anden Gang.

Een af Giunta.

Signor! Det bliver bedst til Dom at skride!

Ei meer af disse er at bringe ud.

Benintende.

Ulykkelige! gjører Eder rede

Til usortsvet Død — Forbrydelsens

Natur — vor Lov — den Fare, nu vor Stat

Er i, ei under nogen Times Frist.

Vagt! sor dem bort, og paa de rode Stolters

Alfan, hvor Degen slaaer paa Torsdagsfesten
At see paa Tyrefægtningen, lad dem
Henrettes, Levningerne bævrende
Paa Retterstedet slaae til Skue for
Forsamlet Folk! og Himlen have Naade
Med deres Siæle.

Giunta.

Amen!

Israel.

Farer vel,
Signori! ei vi alle mødes skal
Igien paa samme Sted.

Benintende.

Og at de ei
Skal prøve at opægge vilde Mængde,
Vagt! deres Munde være kneblede,
Selv medens de henrettes! før dem bort.

Calendaro.

Hvad maa vi end ei bede kiærlig Ben
Farvel, vor Skriftefader ikke sige
Vort sidste Ord.

Benintende.

En Geistlig venter her
I Forgemakket; men for Eders Venner

Sligt Mode vilde være pinligt, og
For eder uden Nytte.

Calendaro.

Vel jeg vidste,
At vi var kneblede i Live, alle
De i det mindste, der ei havde Hierte
At vove Liv paa deres aabne Tanker.
Dog troede jeg, at i de allersidste
Faa Øieblik, den tomme Talefrihed,
Der dømde bevilges, ikke vilde
Os blive nægtet — men da ...

Israel.

Lad dem have
Der Villie kiække Calendaro! Hvad
Gior de saa Stavelser! Lad du os døe
Foruden mindste Gunstbevisning af dem.
Des mere rede skal vort Blod sig hæve
Mod dem til Himlen, vidne stærkere
Mod deres Grusomheder, end et Bind
Af vore skrevne eller talte døde Ord
Formaaede. De nu skiælve ved vor Røst,
Ja frygte selv vor Taushed! Lad dem leve
I Angest! Overlad dem deres Tanker,
Og lad os sende vore mod det Høie!
Afsted! vi ere rede.

Calendaro.

Israel

Hvis du mig havde hørt, ei havde det
Nu været saa, ei vilde blege Nidding
Den feige Bertram ...

Israel.

Rolig Calendaro!
Hvad gavner vel at gruble nu paa det?

Bertram.

Ak! jeg mig trøsted, at i Fred med mig
Du døde; jeg ei søgte dette Hverv,
Det blev paatvunget mig! Siig, at du mig
Tilgiver, skiøndt jeg aldrig faaer min egen
Tilgivelse! seer ei saa vredt.

Israel.

Jeg dør,
Og jeg tilgiver dig.

Calendaro spytter ad ham.

Jeg dør, og jeg
Foragter dig.

Israel Calendaro, Vagt o. s. v. gaae ud.

Beninfende.

Nu, de Forbrydere
Har faaet deres Dom, det er paa Tide
Vi skride til at fælde Dommen over
Den største Landsforræder, der er mindet

I nogen Aarbog, Dogen Faliero.
Bevis og Rettergang fuldstændig er,
Tid og Forbrydelse vil hastig fremstrød,
Skal han indkaldes nu at faae sin Dom!

Giunta.

Ja, Ja!

Benintende.

Avogadori, giv Befaling
At Dogen bliver bragt for Raadet!

En af Giunta.

Og
De andre! naar skal de fremkaldes!

Benintende.

Naar
Vi alle Formænd har affærdiget.
Til Chiozza flygted nogle, men forfølges
Af tusende; og slige Forholdsregler
Paa Terra firma ere tagne, som
Paa Berne, at vi tor haabe, ingen
Skal undslye, i et fremmed Land at føre
Forrædersk Nidsprog mod Senatet.

Marino kommer ind som Fange med Vagt o. s. v.

Benintende.

Doge!
Thi det du er bestandig; og maa ansees

Som saadan efter Loven, til den Time
Skal komme, da du Hertughuen maa
Aflægge af det Hoved, der ei kunde
I rolig Hæder mere ædel Krone
End Keiserdømmer kunne skiænke, bære,
Men nyttet for at styrte dine Lige.
Vi alt i dit Gemak fuldstændig har
Dig ved Avogadori forelagt
Beviserne, der er fremkomne mod dig,
Og ingentid har mægtigere hævet
Blodtørstige Skygger for at fremstaae mod
En Landsforræder. Hvad har du at sige
Til Forsvar.

Marino.

Hvad skal jeg til eder sige,
Hvis Straffedom mit Forsvar være maa.
Paa engang er I Overtrædere,
Anklagere, og Dommere og Bødler.
Gaaer frem i Følge Eders Magt.

Benintende.

Da dine
Fornemste Medforbrydere bekiændte,
Er intet Haab for dig.

Marino.

Og hvo er de?

Beninkende.

I Tallet mange; een, den første slaaer
For Eder her i Retten, Bertram fra
Bergamo! — vil du ham tilspørge.

Marino seer foragtelig paa ham.

Nei.

Beninkende.

To andre, Jeruel Bertuccio
Og Philip Calendaro ogsaa har
Bekiændt, de var med i Forræderi
Med Dogen?

Marino.

Og hvor er de?

Beninkende.

Hedengangne
At svare Himlen for, hvad her de gjorde.

Marino.

Ak den Almuebrutus! er han gaaet!
Og Arsenalets raske Cassius?
Hvorledes gik de deres Dom imode?

Beninkende.

Tænk paa din egen Dom! den nærmer sig;
Du vægrer dig da ved din Sag at tale?

Marino.

Ei kan jeg tale den for Undermænd,
Kan ei erkiænde Eders Magt som lovlig,
At sidde over mig tildoms. Viis mig
Den Lov!

Beninkende.

Ved store Forefald maa Loven
Omgiores, eller rettes; vore Fædre
Ei havde fastsat Straf for slig en Brøde,
Som paa de gamle Romertavler Dommen
For Fadermod var ganske ladt i Glemsel.
Ei kunne de straffskyldigt giore det,
Der hverken havde Navn ei heller Tanke
I deres store Bryst? Hvo skulde have
Det forudseet, Naturen kunde smittes
Til slig Forbrydelse, som Sonners er
Mod Fædre, Fyrsternes mod deres Riger?
Din Synd har bragt os til en Lov at giore,
Der et Exempel blive vil mod slige
Hoffærdige Forrædere, der ved
Forræderi til Tyrannie vil stige,
End ei tilfreds med Sceptret, før de kan
Forvandle det til et tveægget Sværd.
Var ikke Dogens Værdighed dig nok?
Hvad mere ædelt end Venedigs Herskab?

Marino.

Venedigs Herskab! I bedrog mig, I
Som sidde der, Forædre, som I ere!
I drog mig fra min Fødsels Lighed, fra
Mit Fortrin i Fortienester for Eder,
I drog mig fra min æresulde Stræben
I fierne Land, paa Hær, i Mark, i Stæder,
I mig udkaared som et Offer, at
Staae kronet, bunden, hielpeløs ved Alteret,
Hvor ene I forrette Tieneslen.
Jeg vidste, søgde, ønsked, drømte ei
Mit Valg, der først i Rom mig naaede, jeg
Adlod, men ved min Ankomst fandt, at I
Foruden skinsyg Vagtsomhed, som stedse
Fik eder til at haane og at hæmme
Den bedste Idræt selv af Eders Fyrste,
I Interregnet af min Reise hid
Til Hovedstaden havde end beskaaret,
Lemlæstet selv de faa Forrettigheder
I levned Dogen; alt det bar jeg, og
Det vilde baaret, til min Arne selv
Besudledes af Eders Raadheds Smitte,
Og han, den Træring, som jeg seer blandt Eder,
Ret Dommer til slig Domstoel ...

Benintende afbryder Michael Steno

Er her paa Embedsvegne, som en af
Quaranta. Dieci har begiært en Giunta
Patricier af Raadet os at være
Til Bistand i en Sag saa vanskelig
Og ny, som denne; han frigivet blev
Fra Straffedommen, der var over ham,
Da Dogen, der selv skulde skiærme Loven,
Men søgte at afskaffe alle Love,
Ei Straf kan fordre over andre efter
De Love, som han nægter selv, og krænker.

Marino.

Hans Straf! Jeg heller seer ham der, hvor nu
Han sidder sig at mætte ved min Død,
End i det Gøglespil af Straf, som Eders
Indsulne, ydre Gøgleskin af Retfærd
Tildømte ham; saa lumpen end hans Brøde,
Den Veenhed var mod Jer Beskyttelse.

Benintende.

Og kan Venedigs store Doge med
Treserdedeel af et Aarhundred og
Slig Ære paa sin Jøse, saa tillade
Sin Rasenhed som en forbittret Dreng

Al Følelse, al Viisdom, Troskab, Frygt,
At overmande paa Opfordring som
En Yinglings Overgivenhed.

Marino.

En Gnist
Optænder Luen, det er sidste Draabe,
Der bringer Skaalen til at løbe over.
Min var alt fuld; I undertrykte Fyrste
Og Folk; jeg vilde friet begge; det
Med begge slog mig feil. Belønningen
For hældigt Udfald vilde været Ære
Og Hævn, og Seir, og Navn, der vilde giort
Venedigs Krønike til Syrakusas
Og Grækenlands Medbeilerinde, da
De blev befriede, og blomstred siden
Igiennem Aldere, og mit til Gelons
Og Thrasybuls Medbeiler; da det glipped,
Jeg veed, at saadant Feilslags Straf er Død
Og Nutids Skiændsel. Fremtid dømme vil,
Naar ei Venedig til er mere, eller
Er frit. Til da er Sandhed i Beslag.
Dvæl ei; jeg vilde ingen Naade viist,
Og søger ingen; paa høit Vovespil
Mit Liv var sat, da det er tabt, tag, hvad
Jeg vilde taget; ene vilde jeg

Imellem Eders Grave slaaet. Nu
I klynges kan om min, nedtrampe den,
Som I i Live giorde ved mit Hierte.

Benintende.

Du da bekiænder, og vor Domstoels Retsærd
Erkiænder?

Marino.

Jeg bekiænder, jeg har feilet;
En Qvinde Lykken er; sin Gunst den ei
Unddrog min Ungdom, det var Feil af mig
Saa seent at vente fordums Smiil igien,

Benintende.

I intet du paaanker da vor Retsærd?

Marino.

Venedigs Nobiles! ei tærger mig
Med Spørgsmaal! jeg er fattet til det værste!
Men stedse jeg af bedre Dages Blod
Har noget i mig; ei er overlaalig.
Forskaan mig, beder jeg, for mere Spørgen!
Der gavner ei, undtagen at forvandle
Forhøret til en Tvist. Jeg vil kun svare,
Hvad eder vil fortorne, eders Fiender
Behage vil, der ere alt en Hær.
Sandt, skumle Muur ei skulde Gienlyd give;
Men Mure have Øren; ja end meer

De have Tunger; var ei anden Vei
For Sandhed til at overspringe dem,
I, som fordømme, frygte, fælde mig,
Dog kunde ei i Taushed bære det
Til Eders Grav, hvad Godt og Ondt I hørte
Af mig; for mægtig denne Lendom var
For Eders Siæle! lad den søve da
I min, hvis ei I heile til en Fare,
Der dobbelt blev mod den, som I undgaae.
Saa blev mit Forsvar, havde jeg fuld Frihed
At giøre den navnkundig; sande Ord
Er Ting, og Ord af døende er Ting,
Der overleve længe, tit dem hævne;
Grav mine ned, vil I mig overleve.
Tag dette Raad, og skiønt I alt for tit
Mig leve lod i Harme, rolig lad
Mig døe! det kunne I bevilge mig.
Jeg nægter intet, jeg forsvarer intet,
Af Eder fordrer intet uden Taushed
For mig, og Dom af Retten.

Beintende.

Denne fulde
Bekiændelse os sparer for den haarde
Nødvendighed, at byde Pinebænken
Udlokke hele Sandheden af Eder.

Marino.

Hvad Pinebænk! paa den I alt har lagt mig
Hver Dag, fra jeg blev Doge, men vil I
Tilsøie legemlige Pinsler, maa I,
For Knusejern vil gamle Lemmer vige;
Men der er i mit Hierte det, der Trods
Vil byde Eders Pinsler.

En Officeer kommer.

Officeren.

Ædle Herrer!
For Giunta Hertuginde Faliero
Begiærer at indlades.

Benintende.

Senatorer!
Skal hende gives Adgang.

Een af Giunta.

Hun kan have
Opdagelser af Vigtighed for Staten,
Der os besøie hendes Bon at høre.

Benintende.

Er dette Alles Villie?

Alle.

Saa det er.

Marino.

Beundringsværdige Venedigs Love!

Der vil indlade Konen i fuldt Haab,
Hun Vidnesbyrd tor bære mod sin Mand!
Hvad Ære for Venedigs kydske Fruer?
Dog de Bespottere imod al Ære,
Der sidde her, gior vel; i deres Kald
De handle! lumpne Steno! nu! ifald
Den Kone feiler; jeg tilgiver dig
Din Løgn og din Frisindelse, min egen
Voldsomme Død, dit skammelige Liv.

Hertuginden kommer ind.

Benintende.

Signora! Retten har besluttet, skiøndt
Begiæringen er sælsom, at tilslaae den,
Og hvad dens Formaal er, at unde eder
Taalmodig Hørsel, med den Ærefrygt,
Der skyldes Eders Stamme, Rang og Dyd,
I blegner! snart! seer efter Hertuginden!
En Stoel, nu snart.

Angiolina.

En øieblikkig Svaghed!
Det ovre er! jeg beder, undskyld mig!
Ei sidder jeg i Nærvær af min Fyrste
Og min Gemal, imens han staaer.

Benintende.

Signora!
Hvad vil I Raadet?

Angiolina.

Synderlige Rygter,
Men høist sandfærdige, hvis Alt, jeg hører
Og seer, er sandt, mig komne er for Øre;
Jeg kommer for det værste at erfare,
Endog det allerværste; I tilgive
Mig det afbrudte i mit Færd og Komme.
Det er — jeg kan ei tale — kan ei forme
Mit Spørgsmaal, men I det besvare, inden
Det udtalt er, ved fravendt Øie, og
Ved skumle Bryn. Gud! det er Gravens
Taushed

Benintende efter en Pause.

Skaan os, og skaan dig selv for at gientage
Vor rædsomste ubøielige Pligt
Mod Gud og Mennesker.

Angiolina.

Tal dog! jeg kan ei
Jeg kan ei — nei! end ei troe disse Ting.
Er han da dømt!

Benintende,

Ja!

Angiolina.

Og var skyldig.

Benintende.

Frue!
Dit Sinds naturlige Forvirring i
Et saadant Øieblik gior, at dit Spørgsmaal
Tilgivelse fortiener; ellers vilde
En saadan Tvivl med en retfærdig og
En øverst Domstoel være svarlig Brøde.
Men adspørg Dogen selv, og hvis han kan
Beviserne benægte, tro du ham
Uskyldig som dit Hierte!

Angiolina.

Er det saa?
Min Herre, Drot, min arme Faders Ven,
I Feldt den mægtige, i Raad den Vise!
Imodsiig dennes Ord! Du tier!

Benintende.

Han
Har alt bekiændt sin Brøde, heller ei,
Som selv du seer, benægter han den nu.

Angiolina.

Ja! men han maa ei døe! skaan hans saa Aar,
Som Sorg og Skam snart mindske vil til Dage;
En Dag feilslaget Brøde ei udslette
Snart sexten Lustrer kronede med Stordaad.

Benintende.

Hans Dom maae uden Eftergivelse
Af Tid og Straf fuldbyrdes — saa er Dommen.

Angiolina.

Han skyldig var, men der kan være Naade.

Benintende.

I dette Fald med Retfærd ei.

Angiolina.

Signor!
Hvo kun retfærdig er, er grusom! hvo
Paa Jorden leved, dømtes hver retfærdig!

Benintende.

Hans Straf er Sikkerhed for Staten, Frue.

Angiolina.

Han var en Undersaat, og tiente Staten,
Han eders Høvding var, og frelste Staten,
Han eders Fyrste er, og styred Staten.

Een af Raadet.

Han er Forræder, og forraadde Staten.

Angiolina.

Og, var ei han, nu ingen Stat var til,
At frelse eller styrte; I som sidde
Her at afsige Eders Frelsers Dom,

Nu vilde stønne ved en moslemsk Aare
I Lænker grave i et hunnisk Biergværk.

Een af Raadet.

Nei Frue, der er de, der vilde døe,
Før end i Trældom leve.

Angiolina.

Er der det
Her inden disse Vægge, er ei du
Af dem; den sande Kiække er høimodig
Mod Faldne! Er der intet Haab?

Beninkende.

Signora!
Det kan ei være.

Angiolina vender sig til ham.

Døe da, Faliero!
Da det maa være saa, men døe med Mod
Da, som min Faders Ven; saar Brøde var
Du skyldig i, men der er halv udslettet
Ved disses Haardhed! Jeg dem vilde anraabt,
Bønfaldet, tryglet som forsulten Tigger
Om Brød, jeg vilde grædt, som de vil græde
Til Gud om Naade, og besvares, som
De svare, anstod det dit Navn og mit;
Og Grusomheden i de kolde Sine

Ei havde tolket hjerteløse Harm.
Bered dig da, som Fyrste til din Dom!

Marino.

Jeg længe nok har levet til at vide
At døe! Din Bøn til dem kun havde været
Som Lammets Bræg til Slagter, Sømænds
Skrig
Til Søgang! jeg ei tog et evigt Liv
Mig skiænket af de Usles Haand, fra hvis
Uhyre Riddingsfærd jeg søgte at
Befrie de jamrende Nationer.

Mich. Steno.

Doge!
Eet Ord med dig, og med den ædle Frue,
Som jeg har haardelig fornærmet! O
At Sorg, at Skam, at Blod af mig formaaede
Det uforsonlig skeete at udslette.
Men da det ei kan skee, lad os som Christne
Farvel i Fred da sige; med fuld Anger
Jeg Eder, ikke om Tilgivelse,
Men kun om Medynk beder, og min Bøn,
Saa svag den er, for Eder begge gior.

Angiolina.

Høivise Beintende, Overdommer
Nu i Venedig! jeg til dig mig vender

Til Gienſvar for hin Herre! underret
Den frække Steno, at hans Ord har aldrig
I Loredanos Datters Sind meer veiet,
End at fremkalde øieblikkelig Medynk
Med een, ſom ham; gid andre havde ham
Foragtet, ſom jeg ynked ham! Min Ære
Jeg foretrækker tuſend Liv, om de
I mit mangfoldiggiores kunde; men
Ei vilde havt et Liv af Andres ſpildt
For det, ſom intet jordiſk kan beſtorme,
Dyds Følelſe, der ikke ſeer til det,
Der bliver kaldt godt Navn, ſom Løn; men til
Sig ſelv. For mig var Hadingsordene
Som Vind for Field; men da der gives andre,
Ak! mere følende Gemytter, ſom
Eligt falder paa, ſom Hvirvelvind paa Vand,
For hvem Vanærens Skygge er et Væſen,
Meer ſkrækkeligt end Døden her og hisſet,
Er Mænd, hvis Brøde er ved Brødens Haan
At fare op, der, ſkiøndt de holde Stand
Mod alle Vellyſts Smigrerier, og
Mod alle Smertens Nag, er ſkrøbelige,
Saa ſnart det ſtolte Navn, hvor deres Haab
Var taarnet, aandes paa, ſkinſyg ſom Ørnen
Paa høie Luftborg, lad, hvad nu vi ſee,

Og føle, lide, være en Advarsel
Til Uslinge, hvordan i deres Galde
De Væsener af større Rang behandle.
Insecter har giort Løven rasende
For nu! en Piil i Hælen fældet har
De Kiækkes kiækkeste; en Qvindes Skiændsel
Blev Trojas Undergang; en Qvindes Skiændsel
Fordrev for stedse Kongerne fra Rom.
Fornærmet Ægtemand til Clusium
Henbragte Gallerne, derfra til Rom,
Der for en Tid forgik! Caligula
Med Livet bøded for uhørisk Fagte,
Imedens Jorden bar hans Grusomheder.
En Møes Fornærmelse i Maurers Magt
Gav Spanien, og Stenos Løgn indklædt
I to værdløse Linier Venedig
Har decimert, ført et Senat i Fare,
Der stod i otte hundred Aar, en Fyrste
Berøvet Kronen, kroneløse Hoved
Afhugget, smeddet nye Lænker til
Det jammerfulde Folk! Den arme Usling,
Den Skiøge liig, der stak Persepolis
I Brand, heraf hovmode sig, hvis saa
Han lyster! ham er denne Stolthed værdig,
Men lad ham ei dens sidste Timer haane,

Der, hvad han nu er, var en Helt, ved at
Paatvinge ham end sine Bønner. Intet
Hvad godt er, komme kan fra slig en Kilde,
Ei vil vi noget af ham, ikke nu,
Ei nogentid; sig selv vi overlade
Det nedrigste af jordisk Nedrighed!
For Mænd er, ei for Kryb, Tilgivelse,
For Steno har vi ingen, ingen Hævn,
Uting som han maa slikke; bedre Væsner
Maa lide, det er Livets Grundlov. Manden,
Der døer af Ogleſling, tør knuſe Krybet,
Men føler ingen Vrede; det var Ormens
Natur, og visse Mennesker er Orme
Af Siæl, trods dem, der boe i Gravene.

Dogen til Venintende.

Signor! fuldbyrd, hvad I anſee for Pligt!

Venintende.

Før vi til denne Pligt kan ſkride, vi
Fyrſtinden vil anmode at aſtræde;
Før ſtærkt det røre vil at være Vidne.

Angiolina.

Jeg veed, det vil, og maa det dog udholde,
Det er mit Kald; jeg ei forlader øden
Med Magt min Mages Side! gaae kun frem!
Frygt ikke Skrig, ei Suk, ei Graad; endſkiøndt

Mit Hierte briſter, ſkal det tie! tal!
I mig er det, der overvinder Alt.

Beninteude.

Marino Falier! Venedigs Doge,
Grev til Val di Marino, Senatore,
For Flaadens og Armeens General;
Venedigs Ædling, tit og mangegange
Betroet af Staten høie Embeder
Indtil det høieſte, hør nu din Dom!
Ved mange Vidner og Beviis, ſamt egen
Bekiændelſe om Landsforræderi,
Og indtil denne Sag hidtil uhørt
Utroſkab, overført, din Dom er Døden.
Dit Gods hiemfalder Staten, og dit Navn
Udſlettes af dens Bøger, uden paa
En almeen Takkefeſt for denne vor
Høiſt underfulde Redning, da det tegnes
I vor Calender mellem Jordſkiælv, Peſt
Og fremmed Fiende, og hos Menneſkets
Den ſtore Avindsmand, ſom Gienſtand for
Lovſange over Himlens Naade i
At rive vore Liv, vort Land ud fra
Din Ondſkab. Stædet, hvor du ſkulde males
Som Doge, mellem dine ædle Formænd
Skal ledigt ſtaae, med ſodſort Forhæng kaſket

Hen over nedengravne Sorgeord:
Det er Marino Falieros Sted
For hans Forbrydelser halshugget.

Marino.

Hvilke
Forbrydelser! var det ei bedre at
Anføre Daad, paa det Betragteren
Bifalde kunde, eller i det mindste
Erfare, hvor Forbrydelserne kom fra,
Mod Staten sig en Doge sammensvor!
Han høre Grunden — Jer Historie.

Beninteude.

Det Tiden maa besvare — vore Sønner
Vil dømme Fædres Dom, jeg nu forkynder.
Som Doge ifort Hertughat og Kaabe,
Du føres skal herfra til Kiæmpetrappen,
Hvor du og alle Fyrsterne indsættes;
Og der, naar Hertugkronen først er dig
Frataget paa det Sted, du først modtog den.
Dit Hoved skal afhugges. Himlen naade
Din Siæl!

Marino

Er dette Giuntas Dom?

Beninteude.

Saa er det.

Marino.

Jeg kan udholde den. Og Tiden?

Beninkende.

Strax!

Gior nu din Fred med Gud! Du for en Time
Staaer for hans Ansigt.

Marino.

Der jeg staaer alt nu.
Mit Blod sig hæve vil til Himmelen
For deres Sicle, der udøste det.
Hiemfalde alle mine Godser Staten?

Beninkende.

Ja, Eiendomme og Juveler, og
Enhver Slags Skat, to tusende Ducater
Undtagne; dem du raade over.

Marino.

Det
Er haardt; jeg vilde forbeholdt de Godser
Nærved Treviso, som jeg har til Lehn
Fra Laurents Biskopgreve af Ceneda
For mig og mine Arvinger, for evig,
At dele dem (i det jeg efterlader
Byrovet, mit Pallads og mine Skatte,
Som eders Hiemfald) mellem min Gemal
Og Frænder.

Beninteude.

Disse er hiemfaldne Staten,
Din Broderson, nu Slægtens Hoved, er
Sagskyldig paa sit eget Liv, men Raadet
Hans Sag udsætter for nærværende.
Du sørge vil for Enkehertuginden,
Frygt ei! vi hende Ret vil lade skee.

Angiolina.

Signori! jeg ei deler Eders Rov,
Fra nu af, viid, jeg Gud er helliget
Allene, og til Klostret tager Tilflugt.

Marino.

Kom! haard tor Timen blive, men saaer Ende.
Har noget jeg at lide uden Doden?

Beninteude.

Du har nu blot at skrifte, og at doe.
I sin Ornat er Præsten, Sværdet draget,
Og begge vente; men for Alt, tænk ei
Paa at tiltale Folket, tusindvis
De sværme nu ved Portene, men disse
Er lukte; Dieci, og Avogadori
Og Giunta, og Quarantas Ypperste,
Vil ene være Vidner til din Domsstraf!
De rede er at følge Dogen.

Marino.

Dogen?

Beniintende.

Ja Doge! du har levet, og skal doe
En Fyrste; til det Øieblik, der gaaer
Forved Adskillelsen af Krop og Hoved,
Skal Hovedet og Kronen være samlet.
Du har forglemt din Værdighed, da du
Med Smaaforrædere nedlod dig til
At stifte Mytteri! vi ikke saa,
Da vi i Straffen selv erkiende Fyrsten.
Som Hunden og som Ulven, dine usle
Medskyldige er døde; du skal falde
Som Løven faldende for Jægerne,
Af dem omgivet, der for dig en stolt
Medlidenhed vil føle, sørge end
Ved unndgaaelige Død, fremkaldt
Af dig ved vilde Harm og Kongehovmod.
Til din Beredelse du overlades;
Den være kort! og da vi selv er dine
Ledsagere til Stædet, hvor vi først
Forenedes med dig som Undersaatter
Og dit Senat, og nu maa skilles fra dig
Som saadanne, paa samme Sted for stedse
Vagt! giver Dogen Følge til hans Hal!

De gaae.

Anden Scene.

Dogens Gemak.

Marino som Fange, Angiolina er om ham.

Marino.

Nu Præsten borte er; det var unyttigt
De usle Øieblikke at forhale.
Endnu een Qval, den Qval fra dig at skilles,
Og de faa sidste Sandkorn, der end er
Igien af den forundte Time, vil
Jeg lade falde! Jeg er klar med Tiden.

Angiolina.

Ak! og jeg Aarsag er uvitterlig!
Ved dette Dødsens Ægteskab, den sorte
Forening, du, min Faders Bøn at føie,
Forjættet ved hans Død, du din besegled.

Marino.

Ei saa! der i min Aand var stedse det,
Der sig en stor Gienvordighed beredde,
Det underlige er, den kom først nu!
Dog var den forudsagt mig.

Angiolina.

Forudsagt!

Marino.

For lang Tid siden, saa lang Tid, den er
En Tvivl i Mindet, og dog lever i
Aarbøgerne; da jeg var i min Ungdom,
Og tiente vort Senat og Signoria
Som Høvding og Podesta i Treviso,
En Høitidsdag den nølevorne Biskop,
Der gik med Hostien ved sælsom Dvælen
Og opblæst Svar paa min Bebreidelse
Min raske unge Brede vakte; jeg
Oploftede min Haand, og slog ham, til
Han segned under hellig Byrde; da
Han reiste sig igien fra Jorden, hæved
Han skiælvend Haand i from Forbittrelse
Mod Himlen, peged saa til Hostien,
Der ham afhænde faldt, sig mod mig vendte,
Og sagde: Timen komme vil, da han,
Du har nedkastet, dig nedkaste skal.
Bort fra dit Hus skal Ären vige; Viisdom
Forjages af din Siæl; en Hiertets Vanvid
I Aandens bedste Modenhed dig skal
Betage, Lidenskab dig sønderslide,
Da, naar hos Andre alle Lidenskaber
Ophøre eller smelte hen til Dyder,
Og Majestet, som andre Hoveder

Bedækker, dig skal krone, for at lade
Dig hovedløs; for dig skal Vrestegn
Kun vorde Sdelæggelsens Herolder,
Og graa Haar Skiændselens, og begge Dødens,
Men ei en Deds, som ædel Mand anstaaer.
Saa sagde han, og gik! Nu Timen kom.

Angiolina.

Og med sligt Varsel du ei kunde strækt
Usælle Sieblik fra dig at vende,
Ved Bod at sone for, hvad du bedrev?

Marino.

Jeg tilstaaer, mig hans Ord til Hierte gik,
Saa jeg erindred dem i Livets Irgang,
Som om de dannede en Gienfærdsrøst,
Der i overnaturlig Drøm mig rysted.
Jeg angrede, men ei det stod til mig
At gribe en Beslutning! ikke kunde
Jeg ændre, hvad der maatte skee, ei vilde
Jeg frygte det! End meer! ei kan du have
Forglemt, hvad alle mindes; paa den Dag,
Jeg landed her som Doge, ved min Hiemkomst
Fra Rom, saa usædvanlig tyk en Taage
Gik forved Bucentauro, liig Skyststøtten,
Der førte Israel ud af Egypten,
At Styreren forvildedes, og mellem

Sanct Marcos Pillere udskibed os,
Hvor det er Statens Bedkægt at aflive
Forbrydere, i Steden for at lande
Ved Riva della Paglia, som Brug er;
Saa alt Venedig giøs ved dette Varsel.

Angiolina.

Ak! lidet gavner nu at mindes slige.

Marino.

Og dog en Trøst jeg finder i den Tanke,
At disse Ting er Skiæbnens Værk; thi heller
Jeg vige vil for Gud end Mennesker,
Og klynge mig til hver en Tro om Skiæbne,
Før end antage disse Dødelige,
Hvoraf jeg veed de fleste uden Værd
Som Støv, og uden Kraft, som uden Værd,
For meer end Værktøi af en Overmagt.
De i dem selv formaaede samtlig ei,
Ei kunde overvinde ham, der tit
For dem har seiret.

Angiolina.

Brug Minutet,
Der levnes dig til Aandedrag af meer
Helbredende Natur, og tag, i Fred
Med disse Uale selv, din Flugt mod Himlen!

Marino.

Jeg er i Fred, i Visheds Fred, at Timen
Vil komme vist, da deres Sønnesønner,
Og denne stolte Stad, de Azurvande,
Og Alt, hvad dem gior herlige og klare,
Forstyrret vorde skal, Forbandelse,
Og Spot og Spee for Nationerne,
Carthago, Tyrus, Oceanets Babel.

Angiolina.

Tal nu ei saa! End Lidenskabens Sødgang
Slaaer til det sidste over dig; du dig
Bedrager selv, og kan ei skade dem.
Vær mere rolig!

Marino.

Jeg i Evigheden
Nu staaer, i Evigheden seer jeg ud,
Og seer saa klarlig, som dit søde Ansigt
For sidste Gang — de Dage, jeg bebuder
For evig disse soomgivne Mure,
Og dem, der boe deri.

Vagten kommer frem.

Anføreren.

Venedigs Doge!
Paa Eders Høihed vente Dieci nu!

Marino.

Farvel da Angiolina! end et Favnfag!
Tilgiv den Ø'ding, der dig var en øm,
Men ulykſalig Mage! elſk mit Minde!
Ei vilde jeg ſaa meget for mig fordre,
Blev jeg i Live! men du mere kiærlig
Mig nu bedømme kan, da du i Ro
Seer mine onde Følelſer. Desuden
Jeg af al Frugten af de lange Aar,
Af Ære, Rigdom, Vælde, Nygte, Navn,
Der dog ſædvanlig levne nogle Blomſter,
At blomſtre end paa Graven, intet har
Igien, end ei lidt Kiærlighed, lidt Venſkab
Lidt Agtelſe, nei ikke nok til at
Uddrage Gravſkrift til bramſyge Fræmder,
Jeg i een Time har oproddet hele
Mit ſoundne Liv, har overlevet Alt,
Kun ei dit gode rene ædle Hierte,
Som med uſvækket, ei hvirvſlet Sorg
Bevare vil — Du blegner! ak hun daaner!
Hun har ei Puls, ei Aande! Vagt! til Hielp
Ei kan jeg hende ſaa forlade — og
Dog bedre ſaa — hvert livløſt Øieblik
Forſkaaner hende for en Qval — naar hun
Afryſter midlertidig Død, da er

Jeg hos den Evige — Kald hendes Fruer!
Et Blik — hvor kold er hendes Haand! —
saa kold,
Som min skal være, for hun kommer sig,
Oppasser hende ømmelig — og tager
Imod min sidste Tak — Nu er jeg færdig.

Angiolinas Følge kommer, og omgiver deres Frue, som er i Afmagt. Marino, Vagt o. fl. gaae ud.

Tredie Scene.

Gaarden i Dogens Pallads; de ydre Porte er tillukkede for Mængden — Dogen kommer ind i sin Hertugdragt, i Optog med de Dieci og andre Patricier, ledsagede af Vagten, til de komme øverst op paa Kæmpetrappen, (hvor Dogerne giorde Ed,) Skarpretteren staaer der med sit Sværd. I det de komme der, tager en Capo di Dieci Hertughuen af Dogens Hoved.

Marino.

Saa! nu er Dogen Intet, og til Slutning
Jeg er igien Marino Faliero.
Vel, det er saa, skiøndt kun et Øieblik
Her blev jeg kronet, her vær Vidne Himmel
Hvormegen meer Tilfredshed, jeg nedlægger
Det Glimre-Gøgleværk, det Hertugtant,
End jeg modtog det Ulheldssmykke med.

En af Dieci.

Du ryster Falier.

Marino.

Det er da Alde

Benintende.

Faliero! har du meer at anbefale
Senatets Naade, stemmende med Retfærd,

Marino.

Min Broderson jeg vilde til dets Naade,
Min Hustru til dets Retfærd anbefale,
Mig tykkes, at min Død og slig en Død
Maa alt berigtige med mig og Staten.

Benintende.

Der sørges skal for dem, trods din uhørte
Forbrydelse.

Marino.

Uhørte! ja! der gives
Ei een Historie, der ei fremviser
Et tusend kronede Conspiratorer
Mod Folket; men det at befrie, kun een
Regent er død, og een er døende.

Benintende.

Og hvo var de, der faldt i slig en Sag?

Marino.

En Spartas Konge, og Venedigs Doge,
Agis og Faliero.

Venintende.

Har du meer
At tale eller handle!

Marino.

Tør jeg tale?

Venintende.

Du tør; men huſk, at udenfor er Folket,
Hvor ingen menneſkelig Røſt kan naae.

Marino.

Til Tiden taler jeg, og Evigheden,
Hvis Deel jeg bliver, ei til Menneſker.
I Elementer, ſom jeg iler at
Opløſes i, min Stemme være, ſom
En Aand paa Eder! I blaa Bølger, der
Mit Banner bare! Vinde! I ſom flagred
Derover, ſom I elſkde det, og fyldte
Opſvulmte Seil, da de henviſtedes
Til mangt et Seierstog! min Fødejord,
Som jeg har blødt for! fremmed Jord, og du,
Som villigt Blod indtrak fra mangt et Saar.
I, Stene, ſom det ei vil ſynke i,
Men dampe op til Himmelen! I Skyer,
Som vil modtage det, du Soel, der ſkinner
Paa diſſe Ting, og du, der tænder, og
Der ſlukker Sole! vidner! jeg er ei

Uskyldig, men er disse brødefrie?
Jeg dør; men ei uhævnet; fierne Aldre
Af ufød Fremtids Afgrund stige op,
Og vise disse Øine, før de lukkes,
Hin stolte Stads Fordømmelse; og jeg
For evig efterlader over hende
Og hendes min Forbandelse. I Stilhed
Fremavle Timerne den Dag, da hun,
Der byggede mod Attila en Formuur,
Skal bukke, og ublodig nedrig bukke
Sig for en slegfred Attila, og ikke
Udøse til sit sidste Forsvar da
Saa meget Blod, som disse gamle Aarer,
Der ofte tappedes til hendes Værn,
Udgyde nu til Offer. Hun skal kiøbes
Og sælges, og en Medgift være skal
Til dem, som ringeagte hende; hun
Skal synke fra et Rige til Provinds;
Fra Hovedstad til ringe By; med Slaver
Til Senatorer, Tiggere til Adel,
Og Ruffere til Folk. Naar da i dine
Palladser da Hebræir, Hunner i
De høie Stæder, Græker over Torvet
Henvandre, smilende derad som deres,
Patricierne tigge bittre Brød
I snævre Stræder, og i skiændig Nød
Til Medynksgrund ansøre deres Adel,
Da naar de Faa, der have end et Vrag
Af deres store Fædres Arvedeel,

Skal krybe om barbarisk Vicekonges
Vicestedholder, selv i det Pallads,
Hvor de som Fyrster hersked, det Pallads,
Hvor de har myrded deres Fyrste, stolte
Af Adelsnavn, de har beskiæmmet, eller
Nedstegne fra en Bolerske, stolt af
Sin Utugt med en fremmed Krigsmand, eller
Bredskuldret Gondoleer, skal bære deres
Uægte Fødsel i Triumph omkring
Til tredie Slegstedslægt; naar dine Sønner
I lavest Vægtskaal af Tilværelse,
Af Slavherrer givne hen som Slaver
Til Overvundne, ringeagtede
Af Niddinger for større Niddingsfærd,
Foragtede af Lastefulde selv
For slige Laster, som i det uhyre
Begreb af deres Foreskilling trodse
Hver Lov at bilde eller nævne dem;
Da naar fra Cypern, nu dig lydigt Rige,
Din hele Arv dens Skiændsel være skal,
Tilfaldet dine mindre dydige Døtre,
Et større Ordsprog for en værre Utugt;
Naar alle underkuungne Staters Ønder
Omslynge dig, Lost uden Glimmer, Synd
Umildnet end af Elskovsglands til Glatning,
Men i dets Sted blot nedrig Vanelyst,
Kaad skiondt ulidenskabelig, en kold
Studeret Ryggesløshed, der fornedrer
Naturens Skrøbelighed til en Kunst,

Naarsdet og meer er tungt paa dig, naar Smiil
Foruden Glæde, Morskab uden Moro,
Naar Ungdom uden Ære, Alde uden
Ærbødighed, naar Blodhed, Uselhed,
En Følelse af Vee, mod hvilken du
Vil ikke kiæmpe, og tør ikke knurre,
Har giort dig til den sidste og den værste
Iblandt beboede Orkner, da i
Din Dodskamps sidste Gisp imellem dine
De mange Mord, kom og mit ihu
Du Drankerkule efter Fyrsteblod,
Du Bandenes Gehenna, Havets Sodom,
Saa jeg dig vier Underverdenens Guder
Dig og din Ogleseed.

vender sig til Skarpretteren

Træl! gjør din Pligt,
Slaa, som jeg Fienden slog! slaa, som jeg de
Tyrranner vilde slaaet, slaa saa dybt,
Som min Forbandelse — og kun eengang.

Han knæler, og som Skarpretteren løfter Sværdet, falder Mellemdækket.

Fjerde Scene.

San Marcos Piazza og Piazetta. Folket stimler i Skareviis rundt om den hertugelige Palladses Jernsgitterporte, der ere lukkede.

Første Borger.

Jeg har naaet Porten, og kan skielne Dieci
I deres Hædersdragt staae rundt om Dogen.

Anden Borger.

Jeg kan med al min Magt ei naae dig. Hvor
Staaer til? lad os dog høre i det mindste,
Da Synet er forbudet Folket, uden
Dem, der sig har bemestret Gittervœrket.

Første Borger.

En sig har nærmet Dogen, og nu tage
De Hertughatten af hans Hoved — nu
Til Himlen han opløfter skarpe Øie,
Jeg seer det glindse, og hans Læber røres.
Hys! hys! Nei det var kun et Muml. Forbandet
Den Fraastand! Ordene jeg ei kan skiælne;
Men Stemmen svulmer som et Tordendrøn.
O gid vi kunde fange blot een Sætning.

Anden Borger.

Tys! vi maaskee kan gribe Lyden.

Første Borger.

Det
Forgiœves er; jeg kan ei høre ham.
Hvor sølvgraa Haar i Vinden strømmer hen,
Som Skum paa Vand! nu — nu han knæler,
— og
Nu — slaae de Kreds om ham, og Alt er skjult,
Men Sværdet seer jeg hœvet! — Hys! det falder.

Folket murrer.

Tredie Borger.

De da har myrdet ham, der vilde frie os.

Fierde Borger.

Mod menig Mand han var bestandig mild.

Femte Borger.

Klogt gjorde de, at stænge Portene,
O havde vi kun vidst, hvad de beredde,
Før vi hidstævnedes, vi Vaaben havde
Bragt med, og sprængt dem!

Siette Borger.

Er I vis paa, han
Er død?

Første Borger.

Jeg Sværdet falde saae. Hvad nu?

Paa Palladses Altan, der gaaer ud til Piazza di San Marco fremtræder en Capo di Dieci med et blodigt Sværd, svinger det tre Gange i Luften, og udraaber:

Retfærd har rettet mægtige Forræder!

Portene aabnes, Mængden strømmer hen ad Kæmpetrapperne, hvor Henrettelsen er foregaaet, den forreste raaber til dem, der ere bag ved:

Ad Kiæmpetrappen ruller blodigt Hoved!

Dækket falder.